

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
MR. R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.

Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. B. Kok, Rev. C. Hanko, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman, Rev. H. Veldman, Rev. A. Petter, Rev. J. Vander Breggen.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin St., S. E.
Grand Rapids, Mich.

Vol. XVI, No. 19. Entered as Second Class mail matter at Grand Rapids, Mich.

JULY 1, 1940

Subscription Price \$2.00

MEDITATION

Blessed He That Blessed Us

Blessed be the God and Father of our Lord Jesus Christ, who hath blessed us with all spiritual blessings in heavenly places in Christ; according as he hath chosen us in him

Eph. 1:3, 4.

Blessed be He that blessed us!

It cannot escape our attention that the same word is used twice: God blesses us, we bless Him!

Yet, there is a profound difference in meaning between the two uses of the word.

For, first of all, God's blessing us and our blessing God are not mere reciprocal acts, so that the latter is a remuneration of the former, a returning of favors received, a reward of blessing He bestowed on us. God is God! We are always creature! God is the Giver; we are always the receivers! God is the ever overflowing Fountain of all good; we are always the thirsty ones that drink from that Fountain! This relation never ceases, can never be reversed. Never does the moment arrive when He receives from us anything that is not truly His. When we bless Him we only express that we have tasted how good He is. Our blessing of Him is only the expression of our consciousness of having been blessed by Him.

His blessing, then, is first, always first, eternally first!

Even as "herein is love", not that we loved God, but that He loved us, so "herein is blessing", not that we bless Him, but that He blesses us!

His blessing us is the eternally operating cause of our blessing Him.

For, indeed, His blessing, never ours, is causal, efficacious, divinely powerful and effective.

To bless is "to speak well". Such is the literal

significance of the graphic word that is here twice used in the original. When God blesses us, He speaks well of us, concerning us, to us, over us; when we bless God, we speak well of Him, concerning Him, to Him. But His Word is a word of power. He speaks and it is done; He commands and it stands fast. His Word creates what it declares; it brings to pass what it expresses. But our word can only declare what already is, and what has become an object of our knowledge and experience.

His speaking precedes the thing; our speaking follows it. He speaks and what He speaks comes into being; we speak because we know that the thing is already.

He "speaks well" of us and to us, and as a result we are filled with all goodness.

We speak well of Him, because we taste that he is eternally good!

We speak because through His speech we know Him!

Blessed He that blessed us!

Even so, Amen!

And how richly He blessed us!

In how marvellous a way He lavished His goodness upon us!

How fully and completely He filled us with His glorious benefits!

For, He blessed us with *all spiritual blessings in heavenly places in Christ!*

In Christ He blessed us. This indicates the wonderful way in which He manifested all His great goodness and made us recipients of it. Another way in which to reveal *all* His marvellous goodness to the highest possible degree there was not. For, Christ is the First-born of every creature and the First Begotten of the dead; He is the image of the invisible God, and it was the Father's good pleasure that in Him all the fulness should dwell. And when we are told that He blessed us in Christ, it is plain that He blessed Christ first! He speaks well of Christ, to Christ, chiefly, centrally, as the Chief over His house, as the Son

in Whom He is well pleased, as the obedient Servant, as the Head of the body, the Church. He speaks His Word of blessing in the amazing wonder of the incarnation, in the deep way of His suffering, in the awful descent of His into hell, in His sojourn in Sheol; He reveals His Word of blessing in His glorious resurrection, in His blessed exaltation in the highest heavens, in the exceeding greatness of His power and authority over every name that is named. And He finished His Word of blessing when this glorified Christ received the promise of the Spirit, that He might be the quickening Spirit, the life-giving Head of His Church!

In Christ He hath blessed us!

And, therefore, these blessings with which He hath blessed us are all the spiritual blessings in heavenly places.

Spiritual these blessings are, because they are all the fruits of the Holy Spirit, the Spirit of Christ, and are wrought by Him. Spiritual they are, too, because they are not natural, they do not change the essence of things, the *essence* of our being and of our relation to the world, but by them our spiritual-ethical nature is reversed and our relation to God is made perfect. They change our darkness into light, our love of the lie into love of the truth, our folly into wisdom, our ignorance into the knowledge of God, our guilt into perfect righteousness, our corruption into holiness, our unrest into peace, our sorrow into joy, our death into eternal life! They do not feed us with the bread that perisheth, but with the Bread of life; they do not enrich us with treasures on earth, where moth and rust doth corrupt, but with incorruptible treasures in heaven. They are blessings of grace and mercy, of righteousness and peace, of holiness and the love of God, of wisdom and knowledge, of meekness and patience, of joy and light, of justification in the midst of sin, of victory in the midst of apparently overwhelming enemies, of a blessed hope in the midst of despair, of unspeakable rejoicings in the midst of suffering, of glorious life in the midst of devouring death!

Blessings in Christ, in heavenly places!

For, these blessings are in Christ. From God, through Christ, in the Spirit they constantly flow toward us. And Christ is in heavenly places, and is, therefore, Himself heavenly, raised far above the level of mundane, earthly relations. And the blessings are like their source. In heavenly places they are, from heavenly places they descend, heavenly they are. They are not merely spiritual in distinction from things natural and carnal, but they are also heavenly in distinction from the mere earthy. They do not merely restore but elevate; they do not repair what was broken and spoiled, but they raise to a higher level, the level of heavenly perfection. For, as far as Christ is higher than the first Adam, the heavenly blessings we receive from Him are higher than all the things of the earth.

And to be born again is to be born from above, where Christ sitteth on the right hand of God, in heavenly places; and this rebirth is but the beginning of what will be perfected in the final resurrection and in the glory of the heavenly creation!

Blessed with *all* spiritual blessings!

In Christ!

For, in Him is the fulness of spiritual blessings. All the fulness of the Godhead dwelleth in Him bodily. No spiritual blessing is lacking. No blessing could be added. Over and above the spiritual blessings in Christ no blessing is conceivable. To be blessed in Christ is to be blessed fully, completely, perfectly.

And He hath blessed *us* in Him!

For, He caused Him to merit eternal righteousness for us, by His death and resurrection. In Him we are justified. In Him we have the adoption unto children. In Him we are heirs, heirs of God and co-heirs with Christ. In Him we have a right to eternal life and to the eternal inheritance!

And He makes us partakers of these spiritual blessings!

For, it is He that makes us one plant with Him, in the likeness of His death and His resurrection. It is He, the God and Father of our Lord Jesus Christ, that gives us the lively faith, whereby we become partakers of Him and of all His benefits.

In the blessed Christ He hath blessed us!

Abundant mercy!

Blessed is He!

Yea, blessed be He alone!

For, He is the Fount of all these glorious blessings, and there is none beside Him! He alone is the Author of this great salvation! To Him, to the God and Father of our Lord Jesus Christ, be glory and thanksgiving forever!

To God Triune, blessed forever, be all the praise!

He is the Father and God of our Lord Jesus Christ!

Indeed, this relation of our Lord Jesus Christ to God Triune, has its deeper, its eternal cause in the Holy Trinity itself. For, the First Person of the divine family is the Father of the Second. And the Son, God of God, co-equal with the Father and the Son, is the express image of the Father.

But He is this in the divine nature.

Never could it be said that the First Person of the Trinity is the *God* of the Second Person. Yet, thus our text expresses the relation between Christ and the Father. For, in spite of the fact, that some would connect the words "our Lord Jesus Christ" only with "Father", so that they would read: "the God who is also the Father of our Lord Jesus Christ", we maintain that this is not the meaning, and that the text declares that the Father is also the God of Christ, our Lord. Besides, this is expressed more than once in

Scripture. Christ Jesus our Lord, therefore, is not only the eternal Son, essentially divine, in relation to the First Person of the Holy Trinity, He is also the Holy Child Jesus and the Servant of the Lord, and the Triune God is His God and Father.

He is this in His human nature.

The Triune God is the God and Father of the Son in human nature!

He it is that ordained Him to be the Head of His Church and the Head over all things. He ordained Him to be the Firstborn of every creature and the Firstbegotten of the dead. His good pleasure it was that in Him all the fulness should dwell. And He made Him, and perfected Him as the captain of our salvation, in the incarnation, through His suffering and death, in the way of His resurrection and exaltation at the right hand of God in heavenly places, and by fulfilling unto Him the promise of the Spirit.

Blessed be He, the God and Father of our Lord Jesus Christ!

He it is that hath blessed us in Him!

And He did so freely, sovereignly, of His own good pleasure!

Even as He hath chosen us in Him before the foundation of the world!

Eternally He elected us! God's election of His Church does not fall in time, does not belong to time, is not determined and limited by time, but is an eternal act of the eternal God. That He chose us "before the foundations of the world" does not refer to a certain moment preceding creation, as if the eternal One had ever been without this divine act of election. In eternity there is no time. For an eternal act there are no moments. "Before the foundation of the world", therefore, can only express a logical relation in God's own mind, a relation of order between election and the creation of the world. Election is first, the foundation of the world follows; the church is end, the world is means. Even as Christ is first, the Firstborn of every creature, and all things are made through Him and unto Him, first even in relation to the Church, so that the latter exists for Christ's sake; so the Church is first in relation to the "foundation of the world", and all things exist for her sake, and are adapted to her realization and perfection.

Eternally He hath chosen us, before the foundation of the world!

And even as this election is an eternal act, so it is strictly sovereign.

God's election is never a selection of the best. Thus, indeed, men that do not fully grasp the truth that God is GOD would explain. God chose the best according to His foreknowledge. He chose whom He foresaw as believers, as obedient to the gospel, as persevering to the end. But the election of God is even before the foundation of the world, and all things are adapted to it! It is causal. It ordains the elect. That they are

elect is solely due to an act of His sovereign will, and in no wise to any foreseen or foreknown goodness or act on our part.

And He chose us in Him, in Christ Jesus our Lord!

He ordained Christ, as the chief among the brethren, as the Head of the Church, in order that in Him all the fulness of the invisible God might dwell and be revealed. And in that Christ, in His sphere, He elected His Church, all His people, giving them to Christ, giving to each one of them his own place in Christ, so that the whole of them might show forth the fulness of the glorious virtues of the Godhead as it is in Christ, that God may be all in all!

He predestinated them to be made like unto the image of His Son, each in his own way and according to his own position "in Him", that He might be the firstborn among many brethren!

And even as He chose us in Him, so He blesses us in Him!

Never without Him!

In Him we are juridically. And He is delivered for our transgressions, and raised for our justification. And by faith we know that we are in Him, and we are justified and have peace with God.

Even as He hath chosen us!

In Him we are organically. And He lives in us and dwells in us, and we are delivered and glorified, begotten again unto a lively hope!

Even as He hath chosen us, so He hath blessed us!

In Him! Freely, eternally, sovereignly!

Blessed be He!

He hath blessed us!

Let us now bless Him, the God and Father of our Lord Jesus Christ!

For, such is His purpose!

He hath made all things for His own name's sake: Christ, the Church, the world, all things! Indeed, all things are yours; but ye are Christ's, and Christ is God's!

He hath blessed us, that we might bless Him!

Not, indeed, as if our blessing of Him could at all be like His blessing us. He is God. We are creature. He is the Fount. We drink from Him. Nor, as if we could in any wise remunerate Him for the glorious blessings He hath bestowed upon us in eternal and sovereign love. The very thought that we can remunerate the all- and self-sufficient One is blasphemous! What shall I render unto the Lord for all His benefits bestowed on me? Nothing! . . .

But I can take the cup of salvation from which I drink, and by which I taste that He is the blessed One!

And call upon His name!

And say that He is good!

The blessed One forever!

H. H.

EDITORIALS

Verkiezing En Prediking

Hierover schrijft Ds. Zwier in een zijner antwoorden aan Dr. Schilder als volgt:

Neen, we zeggen niet tot al onze hoorders, hoofd voor hoofd: Christus heeft voor u voldaan, al uwe zonden zijn verzoend en vergeven, geloof alleenlijk.

Dat zou echt Arminiaansch zijn. Dat zou inhouden, dat *de* gunstige gezindheid Gods, de zaligmakende gezindheid Gods, zich tot heel het menschedom uitstrekt, en dat het van den mensch afhangt, of hij daarvan gebruik wil maken, ja dan neen.

Niets daarvan!

We gelooven van ganscher harte, en prediken het ook, dat Christus door Zijn offerande aan het kruis verzoening heeft aangebracht alleen voor Zijn volk, voor Zijne schapen, voor degenen, die Hem van den Vader gegeven zijn.

Maar we *beginnen* daar niet mede. We gaan daarvan niet uit in onze verkondiging des Evangelies. We laten in ons evangelisatiewerk de leer der verkiezing en verwerping voorloopig rusten. Die komt in onze prediking later aan de beurt, tot vertroosting, bemoediging en vermaning van Gods volk. We beginnen onze Evangelieprediking met de verzekering, zooals we die vinden in deze plaatsen in Ezechiël en vele andere plaatsen, beide in het Oude en het Nieuwe Testament.

En we herinneren ons wat Dr. Bavinck hierover schreef:

"Of wij dit met de particuliere uitkomst rijmen kunnen, is een andere vraag. Maar het bevel van Christus is het einde van alle tegenspraak. Regel voor onze gedraging is alleen de geopenbaarde wil Gods. . . . Die aanbieding des heils is van Gods zijde ook ernstig gemeend en oprecht. Want Hij zegt in die aanbieding niet, wat Hij zelf zal doen, of Hij het geloof zal schenken of niet. Dat heeft Hij zichzelf voorbehouden en ons niet geopenbaard. . . . Al wordt dan ook door de roeping de zaligheid slechts het deel van weinigen, gelijk ieder erkennen moet, zij houdt daarom toch ook voor hen, die haar verwerpen, haar groote waarde en beteekenis. Zij is voor allen zonder onderscheid het bewijs van Gods oneindige liefde, en bezegelt

het woord, dat Hij geen lust heeft in den dood des zondaars, maar daarin, dat hij zich bekeere en leve. . . ."

Met de uitspraken van Dr. Bavinck in zijn *Gereformeerde Dogmatiek* zijn we het roerend eens. Dat is, zoover mij bekend, altijd Gereformeerde leer geweest.

Let nog eens even op dien laatsten zin: De prediking des Evangelies is voor allen zonder onderscheid het bewijs van Gods oneindige liefde, en bezegelt het woord, dat Hij geen lust heeft in den dood des zondaars, maar daarin, dat hij zich bekeere en leve.

Dus ook Dr. Bavinck beroept zich hier, evenals onze synode van 1924, op de bekende plaatsen uit Ezechiël. Hij ziet daarin "het bewijs van Gods oneindige liefde," en dat "voor allen zonder onderscheid," tot wie het Evangelie gebracht wordt.

We willen allereerst de aandacht vestigen op de eigen verklaring van Ds. Zwier, dat hij bij de prediking des evangelies eerst de verkiezing verzwijgt, om hiervan eerst te gewagen, als hij zeker is, dat hij tot Gods volk spreekt.

Hij begint dus met eene prediking zonder de verkiezing.

Het behoeft geen betoog, dat bij zulk eene prediking van de verwerping zeker niet wordt gerept.

Waarom zou men dit doen? Natuurlijk om een algemeene genade Gods voor alle menschen, die het evangelie hooren, te kunnen prediken. En wat bewijst dit? Twee dingen. In de eerste plaats, dat men zeer goed verstaat, dat de waarheid der verkiezing en de prediking eener algemeene gunst Gods in lijnrechte tegenspraak met elkander zijn. Wil men de laatste handhaven, dan kan men de verkiezing niet prediken. Daarom moet de laatste maar worden verzwegen. En in de tweede plaats bewijst dit, dat men het evangelie Gods niet vertrouwt. Het lijdt onder ons geen twijfel, dat de verkiezing het hart is van het evangelie. Een evangelie Gods zonder de verkiezing is er niet. Als men de verkiezing uit de prediking des evangelies weglaat, dan verminkt men eenvoudig het evangelie. En toch doet men dit. Met Gods evangelie waagt men het niet. Inplaats daarvan predikt men zijn eigen evangelie, zonder de verkiezing, het algemeen aanbod van genade aan alle hoorders. Men vertrouwt dus niet het volle evangelie Gods. Doch wat zit hier achter? Waarom zou men niet onder alle omstandigheden het volle evangelie Gods in Christus durven verkondigen? Waarom zou men de verkiezing achterbaksch houden? Er is op deze vragen maar één denkbaar antwoord: men gelooft in zijn hart niet, dat God alleen kan en moet en wil trekken en redden, wie Hij wil! Indien men aanstonds het volle evangelie predikt, trekt men geen menschen! Dat stoot ze maar af! Met andere

woorden: men is in zijn hart Arminiaansch!

Maar, als er onder zulke een prediking zonder verkiezing nu menschen worden "bekeerd", en die menschen zijn door zulke eene prediking onder den verkeerden indruk gelaten, dat Gods gunst algemeen is, hoe zal men dan die menschen later van de verkiezing overtuigen? Dat zal wel een moeilijk proces worden. En gewoonlijk komt er dan ook niets van terecht. Een prediking, die zonder de verkiezing begint, blijft Arminiaansch.

Maar hoe zou Ds. Zwier dit aanleggen in eigen gemeente? Hij wil alleen maar van de verkiezing spreken tot hen, van wie hij weet, dat ze Gods volk zijn, tot de uitverkorenen dus, die reeds tot bewust geloof kwamen. Men heeft ons wel eens beschuldigd, dat wij alleen voor de uitverkorenen preeken. Die beschuldiging werpen we verre van ons. Maar nu verzekert Ds. Zwier ons, dat hij van de uitverkiezing alleen tot hen spreekt, die reeds tot geloof kwamen. Hoe hij dit in eigen gemeente zal klaar spelen, is moeilijk te verstaan. Ik vrees, dat er ook in zijn gemeente wel zullen zijn, van wie hij niet kan zeggen, dat ze tot Gods volk behooren. Er zal dus, waar de laatsten toch onder zijne prediking verkeerden, wel niet veel van de leer der verkiezing terecht komen in zijne prediking. En zoo is het metterdaad met veler prediking in de Christelijke Gereformeerde Kerken, zooals reeds lang bekend is.

Dat deze methode, hier door Ds. Zwier aangeprezen, niet naar de Heilige Schrift is, hebben we meer dan eens aangetoond. De Heiland predikte geheel anders. Hij sprak zelfs zeer duidelijk en scherp van de verkiezing ook als hij tot ongeloovige Joden sprak.

En ten tweeden willen we nog even reflecteeren op Ds. Zwier's aanhaling uit Dr. Bavinck's Dogmatiek.

Hij is het daar volkomen mee eens; ik niet.

Hij zal zich ook wel herinneren, dat wij vroeger reeds op deze passage uit de bekende Dogmatiek van Bavinck hebben gewezen, en dat ook Dr. Impeta mij toegaf, dat het lang niet zoo zeker was, dat we hier gereformeerde klanken beluisteren. Ds. Zwier is wel bekend met mijn correspondentie met Dr. Impeta. Waarom zegt hij dit niet even?

Maar ik ontken, dat de prediking des evangelies naar de Schrift het bewijs is van Gods oneindige liefde voor alle hoorders.

Zeker, ze is het bewijs voor alle hoorders van Gods oneindige liefde tot alle zondaren, die zich bekeeren, maar dat is heel wat anders. Wie dit laatste zegt, predikt reeds verkiezing.

Maar Ds. Zwier wil eene oneindige liefde zonder verkiezing preeken, eene algemeene genade Gods aan alle hoorders en voor alle hoorders.

En al heeft men nu ook duizendmaal den euvelen moed, om dit ook nog gereformeerd to noemen, ik zal blijven getuigen:

Dat is Arminiaansch!

H. H.

Concerning Dr. K. Schilder

In view of the many rumors about the condition of Dr. Schilder after the German invasion of the old country, our Synod decided to seek official information through Washington. Our representative from Michigan, the honorable Bartel J. Jonkman, was found very willing to serve us in this matter. Already during the sessions of our Synod we received a cablegram from him, informing us that efforts were being made to get connections with The Netherlands, that, however, connections were broken, but that he would let us know about the whereabouts of Dr. Schilder as soon as connections could be established.

Since then repeated efforts were made to obtain the desired information, and Mr. Jonkman was kind enough to keep us informed. And because we know how deeply our people are interested in this matter as is evident from frequent inquiries we still receive, we publish the last correspondence we received from Mr. Jonkman, at the same time expressing our sincere thanks for the interest he shows.

He wrote us as follows:

Rev. H. Hoeksema,
1139 Franklin St., S. E.
Grand Rapids, Michigan.

Dear Mr. Hoeksema:

Enclosed please find a letter I received this morning from the Secretary of State with further reference to Dr. Klaas Schilder. Unfortunately up to this time the Department of State has been unable to reestablish communication with the American Legation at The Hague, but as I have written you previously I shall advise you immediately upon getting definite information from the Department relative to Dr. Schilder.

With personal regards and all good wishes, I am,

Very truly yours,
BARTEL J. JONKMAN.

The letter from Secretary of State Hull here follows:

My dear Mr. Jonkman:

I have received your letter of May 28, 1940, concerning your desire and that of interested persons of Grand Rapids, Michigan, to obtain information concerning the whereabouts and welfare of Dr. Klaas Schilder whose last known address was Kampen, Netherlands.

Immediately upon the reestablishment of communications the American Legation at The Hague will be requested by telegraph to make the desired inquiry. You will be informed promptly when the reply is received. A bill for the cost of the telegrams exchanged will be rendered to you in due course.

Sincerely yours,
CORDELL HULL.

Mr. Jonkman also sent us a note stating: "if anyone has relatives or friends in the Netherlands I shall be more than glad to make similar inquiry through the Department of State as to their whereabouts and welfare if I am furnished with the full names and last known addresses of such persons in the Netherlands."

Many thanks to our representative!

H. H.

Zelfs In Dien Lompen Vorm

V.

De vijfde uitdrukking, die volgens de twee heeren uit het Westen en Ds. Zwier uit den mond van een onzer predikanten werd opgeteekend, luidt a's volgt: "Een ieder, die een aanbod van genade leert, is uit den booze".

Dat is lomp gezegd!

En ook onderscheidt zich deze uitdrukking van de vorige, die we reeds bespraken, hierdoor, dat ze een oordeel inhoudt over een zekere klasse van menschen zonder uitzondering. Ze is geen bloot leerstellige verklaring, maar spreekt over een ieder, die een aanbod van genade leert. Ze spreekt uit, dat allen, die zulk een aanbod leeren, uit den booze zijn.

Ik zou dat zóó niet zeggen.

De lezer gelieve echter voor de aandacht te houden, dat ik die "vertrouwbare bron", waaruit Ds. Zwier bij het overbrieven van deze praatjes heeft geput, heelemaal niet vertrouw, vooral niet nu ook nog gebleken is, dat ze niet onder de prediking doch een paar jaren na datum zijn opgeteekend. Ik geloof dus niet, dat deze uitdrukkingen zijn gedaan in den vorm, waarin ze in *De Wachter* werden opgenomen. Ze zijn niet alleen uit haar verband gerukt, maar ook veranderd, gegoten in een vorm, die bij 't lezend publiek maar den slechtsten indruk kon maken. En ik geloof, dat dit vooral het geval is met eene uitdrukking als bovenstaande. Ik weet bij ervaring, hoe gemakkelijk men juist zulke uitdrukkingen, die een oordeel over per-

sonen inhouden, óf uit zijn duim zuigt, óf heelemaal verdraait.

Ook zal natuurlijk moeten worden toegeven, dat in de hitte van de controvers er wel eens eene uitdrukking over de lippen van een spreker komen kan, wier vorm niet heelemaal past bij de eigenlijke bedoeling, en die een minder welwillend hoorder een schoone kans geeft, om op den spreker een aanval te wagen.

Nu weet ik natuurlijk niet, wat van dit alles waar is in dit bepaalde geval. Juist hoe de spreker zich uitgedrukt heeft, kan ik onmogelijk bepalen. Ik moet de uitdrukking dus wel nemen, zooals ze daar staat en plaatsen ze in zulk een verband, dat de waarheid, die er in ligt, naar voren wordt gebracht.

Indien de uitdrukking principiëel onwaar ware, zou deze poging natuurlijk niet mogen worden gewaagd. Doch dit is naar mijn overtuiging niet het geval. De vorm moge scherp en kras zijn, het moge worden toegegeven, dat hetzelfde wel in fijner vorm had kunnen worden uitgedrukt, de inhoud is principiëel waar. En dit kan ook worden aangetoond.

Ik stel mij dan voor, dat ik zou preeken over II Joh. 10, 11. Daar staat: "Indien iemand tot ulieden komt en deze leer niet brengt, ontvangt hem niet in uw huis, en zegt tot hem niet: Zijt gegroet. Want die tot hem zegt: Zijt gegroet; die heeft gemeenschap aan zijne booze werken".

En we zouden kunnen spreken als volgt:

De Schrift, mijne hoorders, waarschuwt in de sterkste termen tegen de valsche leer, en spreekt een meedoogenloos oordeel uit over hen, die een valsche leer verkondigen. Zij gaat blijkbaar niet van de gedachte uit, dat we valsche leeraar en leer moeten scheiden, dat we ons wel moeten wachten voor ketterij maar niet voor den ketter, dat we met de eerste geen maar met den laatste wel gemeenschap kunnen en mogen hebben, dat de eerste uit den booze is, terwijl de laatste toch wel een oprecht kind van God kan zijn. De Heilige Schrift beschouwt den valschen leeraar niet, als iemand, die op een onschuldige wijze dwaalt, terwijl hij het overigens wel goed bedoelt. Integendeel, doorlopend schrijft de Schrift het leeren van valsche leeringen toe aan booze motieven en overleggingen. Reeds in het Oude Testament wordt meermalen gewaarschuwd tegen de valsche profeten, die om eigen eer en aanzien, om eigen vuil gewin de erve des Heeren verwoesten. De Heiland waarschuwt tegen valsche profeten, die tot u komen in schaapskleederen, maar van binnen grijpende wolven zijn. En keer op keer wijzen de apostelen in hun brieven aan de gemeenten op de valsche leeraars, en schrijven ze het indringen van allen wind van leer toe aan de arglistigheid en bedriegerij der menschen, om listiglijk tot dwaling te brengen. Zij die tweedracht en ergernissen aanrichten

tegen de leer der apostelen, dienen onzen Heere Jezus Christus niet, maar hunnen buik, en verleiden door schoonspreken en vleierij de harten der eenvoudigen. En in de woorden van onzen tekst waarschuwt ons de apostel Johannes, dat we iemand, "die deze leer niet brengt", niet in ons huis zullen ontvangen, en dat we niet tot hem zullen zeggen: Zijt gegroet. En hij voegt er aan toe, dat wie dit toch doet, gemeenschap heeft aan zijn booze werken.

Nu is het wel duidelijk uit het voorgaande vers, dat de apostel met "deze leer" bedoelt "de leer van Christus". Dit laatste kan beteekenen óf de leer aangaande Christus, óf de leer, die door Christus is geleerd. Wezenlijk maakt dit geen verschil, daar de leer, die Christus ons leerde, ook de leer is aangaande Christus. Maar toch zal het eerste, de leer door Christus geleerd, hier wel de bedoeling zijn. Want de apostel zegt in dat zelfde vers, dat een iegelijk, die overtreedt (i.e., die buiten die leer van Christus gaat) en niet blijft in de leer van Christus, God niet heeft; maar die in de leer van Christus blijft, beiden, den Vader en den Zoon, heeft. Het is dus de leer, die in den diepsten zin des woords ons God doet kennen. Door het blijven in die leer hebben we God; door het verlaten van die leer verliezen we God. Daarom zal zijn bedoeld de leer, die Christus ons aangaande God heeft geleerd. En in onzen tekst worden we gewaarschuwd, dat we iemand, die deze leer niet brengt, die haar overtreedt en in haar niet blijft, niet in ons huis zullen ontvangen en dat we hem niet zullen groeten. Did wil dus zeggen, in de eerste plaats, dat we hoegenaamd geen gemeenschap met hem zullen hebben; en, in de tweede plaats, dat we hem den zegen des Heeren niet zullen toewenschen. Als hij aan onze deur klopt om zijn vreemde leer te verkondigen, zullen we hem niet verzoeken om binnen te komen, nog veel minder hem gastvrijheid verleen. We zullen hem geen gelegenheid geven om zijn vreemde leer ons te brengen. En we zullen hem niet groeten. Want iemand groeten wil zeggen, dat we hem Gods zegen op zijnen weg toewenschen, en de hoop uitspreken, dat de Heere zijnen weg voorspoedig make.

De grond voor deze scherpe vermaning is, dat we gemeenschap hebben aan zijne booze werken, zoodra we hem wel ontvangen en groeten. Een valsche leer verkondigen is een boos werk, en daarom een werk uit den booze. En ge kunt den valschen leeraar niet scheiden van zijn verkeerde leer. In het verkondigen van zijn verkeerde leer, die niet de leer is van Christus, is hij zelf een instrument des duivels. En met zoo iemand zult ge geen gemeenschap hebben. Ge zult niet zeggen, dat ge zijne leer niet wilt aannemen, maar dat ge hem daarom nog wel als mensch kunt respecteren en doen aanzitten aan uw tafel. Want wie een andere leer verkondigt dan de leer van Christus is de vijand van uw Heer, is uit den booze.

Zoo is het wezenlijk. Zoo is de werkelijkheid in

centralen zin. Het moge waar zijn, dat dit niet altijd even duidelijk uitkomt in het werkelijke leven. Het moge worden toegegeven, dat er ook zijn, die "ter goeder trouw" dwalen, uit misverstand, doordat ze onder den invloed kwamen van valsche leeraars. Maar dat neemt het feit niet weg, dat iemand die een valsche leer verkondigt, in zoover als hij dit doet, *qua talis*, in dienst staat van den vader der leugen, uit den booze is, en als zoodanig door Gods volk zal worden beschouwd en behandeld. Ge moogt hem natuurlijk wel bestrijden en ernstig vermanen zich van zijne booze werken te bekeeren. Maar ge zult in zijne capaciteit als valsche leeraar geen gemeenschap met hem hebben.

De vraag wordt dikwijls gedaan: hoe ver moeten we dit doortrekken? Er zijn velen, die meenen, dat we in dit opzicht heel breed van begrip kunnen zijn. Ze geven aan "die leer van Christus" een zeer wijde verklaring. Ze willen alleen maar nadruk leggen op wat zij beschouwen als de fundamente van het Christendom, zooals b.v. het verzoenend karakter van Jezus, lijden en sterven, de opstanding van Christus, Zijn wederkomst, etc. Wie daaraan nog vasthoudt, blijft in de leer van Christus, en mag dus niet worden beschouwd als een valsche leeraar. Of iemand, b.v. al de verkiezing en de verwerping loochent, de onwederstandelijke genade Gods, de totale onmacht des natuurlijke menschen om het goede te doen, etc., daarom kan hij nog niet worden verworpen als een valsche profeet, met wien ge geen gemeenschap zult hebben. We moeten deze lijn niet al te strak trekken. We moeten vooral ruimte laten voor de idee van de "pluriformiteit der kerk". Zoolang ge maar niet te doen hebt met iemand, die heelemaal den Christus verwerpt, behoeft ge den band der gemeenschap niet door te snijden.

Deze beschouwing is echter niet naar de Schrift. Ze zou waar zijn, indien Gods Woord ons werkelijk niets anders openbaarde dan eenige van die breede, "fundamenteele" waarheden, indien de leer van Christus metterdaad niets meer inhield, dan hetgeen sommigen als hoofdwaarheden gelieven te beschouwen. Dit is echter niet het geval. Christus heeft ons den vollen raad Gods geopenbaard, niet maar enkele algemeene waarheden. In de leer van Christus te blijven wil maar niet zeggen, dat we vasthouden en handhaven, wat wij als de hoofdzaken van die leer onderscheiden van minder fundamenteele waarheden, maar beteekent, dat we gelooven en belijden, in woord en wandel, al wat ons in de Heilige Schrift van de leer van Christus is opgeteekend. Geen tittel of jota mogen we er af of toedoen. En dat dit zoo scherp gehandhaafd moet worden, heeft zijn reden juist hierin, dat het gaat om den levenden God. Wie niet blijft in de leer van Christus, die heeft God niet; wie in die leer blijft, heeft den Vader en den Zoon. Naarmate iemand dus die leer verwerpt of veronachtzaamt, verliest hij God. En naarmate hij een andere

leer voorstaat en leert, werkt hij een boos werk, is hij uit den booze. Daar komt nog bij, dat de waarheid één geheel is. Ge kunt, consequent genomen, niet één stuk van de waarheid loochenen en de rest behouden. Als iemand op een zeker punt verkeerde leer begint te leeraren, een leer, die strijdt tegen de leer van Christus, dan drijft hij een wigge in het systeem der waarheid, en ondermijnt hij heel de leer der waarheid. We zullen dus de wacht moeten betrekken bij heel het gebouw der ware belijdenis, en in alle opzichten de leer van Christus zuiver moeten bewaren.

Daarom hebben onze vaders zoo gestreden tegen hen, die de soevereine genade Gods aantastten, en leerden, dat Gods genade algemeen is. Ze verstonden, dat de leer der predestinatie, der totale onmacht des menschen, der onwederstandelijke genade Gods, behoorde tot de leer van Christus. Christus is gestorven, niet voor alle menschen, maar voor degenen, die Hem de Vader heeft gegeven. De mensch is van nature totaal bedorven, onbekwaam tot eenig goed, geneigd tot alle kwaad, volkomen ongeschikt om zijne eigene zaligheid te willen en te werken. Hij kan het koninkrijk Gods niet zien, tenzij hij eerst wedergeboren wordt. En de zaligheid is niet desgenen, die wil, noch desgenen, die loopt, maar des ontfermenden Gods. Wel wordt het evangelie allen creature gepredikt, en hooren allen zonder onderscheid, tot wie God het evangelie zendt in Zijn welbehagen, die prediking. Maar de positieve vrucht dier prediking hangt alleen aan de soevereine en onwederstandelijke genade Gods. Zoo leerden onze vaders. Maar anderen begonnen deze leer te verdraaien en te verkrachten. Zij gebruikten wel dezelfde termen als onze gereformeerde vaders, maar ze gaven ze een geheel andere beteekenis. Ze spraken wel van de verkiezing, maar hielden in de werkelijkheid niets van deze waarheid over. De mensch is wel geheel verdorven, maar hij heeft toch nog natuurlijk licht en kan de zaligheid toch wel willen, indien ze hem slechts aangeboden wordt. En ze wordt immers allen menschen welmeenend van Godswege aangeboden! God wil allen wel zaligen, indien zij nu ook maar willen. God tracht wel allen tot bekeering te leiden, maar als de mensch niet wil, dan beantwoordt het resultaat niet aan Gods genadige poging om te redden en te bekeeren. De zaligheid is dus een kwestie van een aanbod, en de keuze van des menschen vrijen wil moet zich bij dat aanbod voegen, zal hetgeen aangeboden wordt ook werkelijk in bezit komen van den mensch. Zoo leerden het de Remonstranten.

Het is de leer van den vrijen wil des menschen.

Het is de leer van het aanbod van genade, dat door den zondaar kan en moet aangenomen worden.

En daartegen verzetten zich onze vaders. Ze zagen hierin een boos werk van booze menschen, die de leer van Christus niet wilden en God niet hadden. En ze stelden er tegenover, dat Gods predestinatie ab-

soluut soverein is en haar bron alleen in Hem heeft, niet in eenig voorgezien geloof of goed werk van den mensch; dat de mensch volkomen verdorven is, zoodat hij met zijn natuurlijk licht nimmer tot bekeering kan komen, ja, veeleer, het geheel bezoedelt en in ongerechtigheid ten onder houdt; dat Christus alleen voor de uitverkorenen is gestorven, en dat die uitverkorenen ook krachtdadiglijk tot het geloof worden gebracht en in dat geloof door almachtige genade alleen tot het einde toe worden bewaard. En ze verwierpen de dwalingen dergenen, "die het onderscheid tusschen verwerving en toeëigening daartoe gebruiken, opdat zij den onvoorzichtigen en onervarenen dit gevoelen zouden kunnen inplanten, dat God, zooveel Hem aangaat, allen menschen die weldaden, die door den dood van Christus verkregen worden, gelijkelijk heeft willen mededeelen; maar dat sommigen de vergeving der zonden en het eeuwige leven deelachtig worden en anderen niet, dat zulk onderscheid hangt aan hunnen vrijen wil, dewelke zichzelve voegt bij de genade die zonder onderscheid aangeboden wordt, en dat het niet hangt aan die bijzondere gave der barmhartigheid, die krachtiglijk in hen werkt, opdat zij zichzelve die genade boven anderen zouden toeëigenen. Want deze, zich houdende alsof zij dit onderscheid in eene gezonde meening voorstelden, trachten den volke het verderfelijik venijn van de Pelagiaansche dwalingen in te geven". Canones II, B, 6.

Ge ziet hieruit, mijne hoorders, hoe verderfelijik onze vaders deze leer achtten, die in de plaats van de waarheid der soevereine en onwederstandelijke genade de leer van het aanbod der genade stelden. Zij, die dit leerden, trachten wel den indruk te laten, dat zij de gereformeerde waarheid waren toegedaan, maar intusschen poogden ze toch den onvoorzichtigen en onervarenen te verleiden, en hun het venijn der Pelagiaansche dwalingen in te geven. Welnu, ieder die dit tracht te doen, staat in dienst van den vader der leugen. En daarom aarzelen we niet om het uit te spreken, dat *ieder, die een aanbod der genade leert*, inzonder als hij dit doet en welbewust doet, *uit den booze is!*

We willen u dan ook ten ernstigste waarschuwen tegen deze dwaling, vooral waar ze in de laatste jaren weer op den voorgrond wordt geschoven door hen, die beweren de gereformeerde belijdenis voor te staan. Men spreekt van een algemeene genade Gods in de prediking, maakt van de prediking een welmeenend aanbod van genade aan allen, die het Woord hooren, en houdt desniettemin vol, dat men dit alles in eene gezonde meening voorstelt, schoon het niet anders is dan Pelagiaansch venijn wat men den volke ingeeft.

Zoo zouden we ook deze uitdrukking kunnen gebruiken, zonder dat we gevaar loopen ons de veroordeeling van weldenkende gereformeerden op den hals te halen, zooals Ds. Zwier gaarne zag.

H. H.

De Prediking Van Jezus

VII.

VOLGENS JOHANNES.

Ter beantwoording van de vraag, of de prediking van Jezus getuigt van een algemeene gunst Gods, moeten we ook nog letten op het tiende hoofdstuk van het Evangelie naar Johannes.

We hebben hier weer hetzelfde verschijnsel, dat we telkens ontmoetten bij de bespreking van de prediking van den Heiland: het onmiddellijk gevolg van Zijne prediking was, dat er tweedracht onder de hoorders tot openbaring kwam. Zooals bekend is, had Jezus het evangelie verkondigd onder het beeld van een schaapskooi, een herder en zijne schapen. Hij had zichzelf voorgesteld als dengene, die door de deur in den stal der schapen ingaat, en die daarom zich doet kennen als den herder der schapen, en dien de deurwachter opendoet. Hij roept zijne schapen bij name, leidt ze uit en gaat voor hen henen; en de schapen volgen hem, omdat ze zijne stem kennen. Ze behooren den herder toe. Ze kunnen den herder onderkennen aan zijne stem. Ze vertrouwen zich aan hem toe. Ze volgen hem zonder vrees. Maar wie niet door de deur ingaat, maar van elders inklimt, is een dief en moordenaar. De schapen kennen zijne stem niet. Hij is hun vreemd. Ze volgen hem daarom niet, maar vlieden van hem.

Let er op, dat heel deze vergelijking (een gelijkenis in den eigenlijken zin des woords hebben we hier niet; het woord, dat in vs. 6 door "gelijkenis" vertaald is, is een heel ander woord, dan doorlopend in 't Grieksch voor gelijkenis wordt gebezigd) reeds uitgaat van een strikt particuliere voorstelling van Christus en de Zijnen. Hij is de herder en zij zijn de schapen. Gelijk de schapen de stem des herders kennen en van andere stemmen onderscheiden, zoo kennen de Zijnen het Woord des Heilands. Ze hooren het evangelie. En het vindt weerklank in hun hart. Ze hebben geestelijk onderscheidingsvermogen, zoodat ze de waarheid kennen en ook liefhebben. Als Jezus roept, dan komen ze. Ze vertrouwen zich aan Hem toe en aan geen ander. En ze volgen Hem in gehoorzaamheid des geloofs. Temidden van vele stemmen van vreemden, van dieven en moordenaars, van valsche profeten en wereldsche wijsgeeren, heeft de stem van Jezus een gansch bijzonderen klank, die hen met onweerstaanbare kracht trekt, zoodat ze Hem zeker zullen volgen, nimmer van Hem zullen vlieden, ook al komt Hij met ge vraag: "wilt gij lieden ook niet weggaan?" Er is dus een diepe, in-tieme, geestelijk-ethische betrekking tusschen Jezus en de Zijnen. En deze betrekking is de *conditio sine qua non*, de onmisbare voorwaarde voor het hooren van Zijn Woord, het komen tot Hem, het volgen van Hem in gehoorzaamheid.

Dezelfde vergelijking van de herder en de schaaps-

kooi past de Heiland nog verder toe uit een ander oogpunt. Jezus is ook de deur der schaapskooi. Wie dus de schapen wil weiden, moet door Hem ingaan. Wie van elders in de kooi tracht te dringen, is gekenmerkt als een dief en moordenaar. Maar wie door Hem ingaat in de schaapskooi, zal zelf behouden worden, maar ook ingaande en uitgaande weide vinden voor de schapen. De dief, de valsche profeet, komt niet om de schapen te weiden, maar om te slachten en te verderven. Doch Hij is gekomen, opdat de schapen het leven zouden hebben, en dat in overvloed. Daarom is Hij ook de goede herder, in onderscheiding van huurlingen. De huurling werkt voor loon. Hij mag een tijdlang, om wille van dat loon, naar den wil des eigenaars de schapen hoeden, maar hij is toch niet te vertrouwen. De schapen zijn ten slotte niet zijn eigendom. En als er gevaar komt, en de huurling ziet den wolf komen, verlaat hij de schapen en vliedt. Maar het kenmerk van de goede herder is, dat hij zijn leven voor de schapen stelt. Hij verkiest den dood liever, dan dat hij ooit de schapen een prooi der wolven zou laten. Deze goede herder nu is de Heiland in betrekking tot de Zijnen. Let er wel op, dat Jezus hier doorlopend spreekt van *de Zijnen*. Geen oogenblik spreekt Hij in het algemeen van *mensen*. Ds. Zwier wil alleen maar zoo spreken op het allerlaatst, tot menschen, die reeds tot Jezus gekomen zijn. Hun is, volgens hem, de verkiezing tot troost. Doch zoolang als hij spreekt voor een gemengd gehoor, wil hij de verkiezing verbergen en spreken van eene algemeene gunst Gods in de verkondiging des evangelies. En hij meende zelfs te mogen opmerken, dat Jezus hetzelfde deed te Nazareth en daarom met opzet een stuk van zekeren tekst uit Jesaja weglief! Maar hoe geheel anders vinden we het hier in de prediking van den Heiland. Hij spreekt voor een gemengd gehoor. Straks komt er door Zijne prediking tweedracht onder de Joden. Maar geen oogenblik maakt Hij Zijne prediking algemeen, wat haar inhoud betreft. Aldoor spreekt Hij van de Zijnen. Hij kent de Zijnen en wordt van de Zijnen gekend. Gelijk de Vader Hem kent en Hij den Vader, zoo kent Hij ook de Zijnen en de Zijnen kennen Hem, en voor de Zijnen stelt Hij Zijn leven. Behalve uit de Joden heeft deze goede Herder nog andere schapen, die van dezen stal niet zijn. Ook die moet Hij toebrenge, naar den wil des Vaders. Zij ook zullen Zijne stem hooren, en het zal worden ééne kudde en één Herder! Voor die allen zal Hij, naar het gebod, dat Hij van den Vader heeft ontvangen, Zijn leven afleggen. Want daartoe heeft Hij van den Vader macht ontvangen. Hij mag Zijn leven afleggen, opdat Hij het wederom neme. 10:1-18.

Door deze scherpe prediking des Evangelies komt er echter tweedracht onder de hoorders. Zooals altijd onder waarachtige prediking, die nooit naar het vleesch is, komen de gedachten in veler harten tot openbaring. Men kan tegenover het ware evangelie niet neutraal

blijven. Waarachtige prediking heeft ook niet tot vrucht, dat men haar eenvoudig beoordeelt uit het oogpunt van de vraag, of de preek mooi was of niet. Prediking des Woord raakt het hart. Ze grijpt aan. Ze is altijd een kracht. Ze oordeelt den mensch. Ze plaatst den mensch in zijn diepste persoonlijkheid voor den levenden God. En daarom maakt ze altijd scheiding. Ze veroorzaakt altijd tweedracht. Ze raakt het hart van den goddelooze, zoowel als van den door God bekeerde. Ze verhardt en ze trekt. De mensch zet zich scherp tegenover dat evangelie, om zijn eigen goddeloosheid te handhaven, of hij wordt er door verbroken en vernedert zich. En deze tweeërlei vrucht moet ook tegenover het evangelie tot openbaring komen. De mensch, die het evangelie hoort moet een antwoord geven op de vraag: Wat dunkt u van den Christus? Hij kan er niet voor weg. Juist omdat het Woord zoo diep snijdt, het hart raakt, den mensch oordeelt in zijn diepste betrekking tot den levenden God, kan hij zich niet inhouden. Hij moet zich uitspreken. Zoo was het ook nu. Daarom was er niet slechts een verborgen tweedragt onder de Joden, doch ze kwam tot scherpe openbaring. Velen van de Joden zeiden: "Hij heeft den duivel, en is uitzinnig, wat hoort gij Hem?" Maar anderen hadden Zijn Woord gehoord en zeiden: "Dit zijn geen woorden eens bezetenen"; en ze beriepen zich op Zijn werk en zeiden: "kan ook de duivel der blinden oogen openen?"

En let nu op hetgeen volgt.

Hoe weinig de ongeloovige Joden Zijn Woord verstaan hebben, blijkt wel uit den eisch, dien ze thans Jezus stellen: "Hoe lang houdt Gij onze ziel op? indien Gij de Christus zijt, zeg het ons vrij uit". Het is duidelijk, wat ze wilden. Ze bedoelden eenvoudig, dat Jezus letterlijk zou zeggen: Ik ben de Christus! Nu zou dit heelemaal geen zin hebben. Dat Hij de Christus is, zou Hij wel eenmaal getuigen, op het allerlaatst, en dat wel op een oogenblik, dat Hij allerm minst geleeke op den Messias, dien de vleeschelijke Joden verwachtten en begeerden, toen Hij namelijk gebonden stond voor den hogepriester en het Joodsche gericht. En dat Jezus is de Christus zou straks ook in heel de wereld worden verkondigd. Maar op dit oogenblik en in den zin, waarin deze ongeloovige Joden het bedoelden, was er aan dit direkte getuigenis hoegenaamd geen behoefte, en het zou hun niet baten. Er was geen behoefte aan voor de Zijnen. Immers had Jezus het nog pas betuigd, dat Zijne schapen Zijne stem hooren en Hem volgen. Daarom hadden de Zijnen er geen behoefte aan, dat Hij rechtstreeks zou getuigen: Ik ben de Christus. Zij kenden het geklank. Zij hoorden in Zijn Woord het Woord van den Christus. De Vader in den hemel had het hun geopenbaard. En als ze gevraagd werden: "wie zegt gij, dat Ik, de Zoon des menschen, ben? dan antwoordden ze: "Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods". Als men een hongerige brood voorziet, dan heeft hij er geen be-

hoefte aan, dat men er een verzekering aan toevoegt: dit is brood; hij eet eenvoudig. Als men een dorstige naar de fontein brengt, heeft hij aan geen opschrift: "dit is water" eenige behoefte; hij drinkt eenvoudig. En als de Zijnen in aanraking komen met den Christus, hebben ze er geen behoefte aan, dat Hij het hun met zoovele woorden zegt: Ik ben de Christus; ze hooren Zijne stem en kennen Hem!

En het zou den ongeloovigen Joden niet baten, indien Jezus dit al letterlijk getuigde. Zij hoorden immers Zijne stem niet. En dit lag niet daaraan, dat zij niet zeker waren van het historisch feit, dat Jezus is de Christus, maar aan hun ongeloof, aan de geestelijke duisternis van hun verstand, aan de verkeerdheid van hunnen wil, aan de boosheid van hun hart. En een getuigenis van Jezus, letterlijk verzekerend, dat Hij waarlijk de Messias is, zou daaraan niets veranderen. Ze wilden wel een Christus, maar ze zouden Jezus als den Christus toch verwerpen. Ze zouden de waarheid van het getuigenis aangaande de historische werkelijkheid in ongerechtigheid ten onderhouden. Er was dus in geen enkel opzicht eenige noodzakelijkheid voor zulk een getuigenis, als ze thans van den Heiland eischten.

Zoo ongeveer antwoordt de Heiland dan ook.

Hij zegt tot de ongeloovige Joden: "Ik heb het u gezegd, en gij gelooft het niet. De werken, die Ik doe in den Naam Mijns vaders, die getuigen van Mij". Ofschoon toch Jezus niet in dien letterlijken vorm en met zoovele woorden tot hen gezegd had, dat Hij de Christus was, had Hij zich niet onbetuigd gelaten. Op allerlei wijze had Hij het getuigenis van zich doen uitgaan, dat Hij de Messias was. Hij had zichzelf aangediend als den gezondene des Vaders, als het brood des levens, als het water des levens, als de Zoon, Die hen waarlijk vrij maken kon, als het licht der wereld, als de goede herder, die zijn leven voor de schapen geeft. En dat getuigenis had Hij door vele werken bevestigd. De werken, die Hij deed in den Naam des Vaders, getuigden wel waarlijk, dat Hij de Christus is. Wat zou dan een letterlijke verklaring baten, indien ze zulke duidelijke en krachtige getuigenissen niet aanvaardden? De oorzaak lag dieper. En daarop wijst de Heiland, als Hij zegt: "Maar gijlieden gelooft niet; want gij zijt niet van Mijne schapen, gelijk Ik u gezegd heb". Let hierop: zij gelooven niet, omdat ze niet tot Jezus' schapen behooren. In vele kringen zou men dit liever omkeeren en zeggen, dat ze niet tot Jezus' schapen behooren, omdat ze niet in Hem gelooven. Dan houdt men, naar men meent, in elk geval den weg open voor een algemeen aanbod en de verkondiging van eene algemeene gunst of genade Gods. Men zou dan in elk geval kunnen zeggen, dat God hun toch in gunst het evangelie en de zaligheid aanbood, en dat Hij hen gaarne wil redden, indien zij slechts willen gelooven. Maar de Heiland zegt het precies andersom.

Zij gelooven niet, omdat ze niet van Zijne schapen zijn. En dit snijdt zelfs de mogelijkheid van eene algemeene gunst af. De zaak is eenvoudig beslist. En daarom zou geen direkt getuigenis, dat Jezus de Christus is, hun baten.

Dit wordt nog duidelijker, als Jezus nu verder van Zijne schapen spreekt, en dat in kennelijke tegenstelling met de ongeloovige Joden. Zijne schapen hooren Zijne stem. Dat is een daad en openbaring des geloofs. Zij, de ongeloovige Joden, hooren Zijne stem niet. Want zij gelooven niet. Maar Zijne schapen hooren altijd Zijnen stem, want zij gelooven. Dit kan niet falen. Hierop is nooit een uitzondering. Evenals het zeker is, dat zij, die niet van Zijne schapen zijn, niet gelooven, zoo is het zeker, dat Zijne schapen wel gelooven en Zijne stem hooren. De grond van deze zekerheid ligt in de verkiezing. Want immers, Jezus' schapen zijn degenen, die de Vader Hem gegeven heeft. Daarom kunnen ze niet verloren gaan in der eeuwigheid. Christus kent hen; Hij geeft hun het eeuwige leven; niemand kan ze uit Zijne hand rukken; en Zijn Vader is meerder dan allen, en niemand kan ze rukken uit de hand Zijns Vaders.

Zoo predikte de Heere Jezus.

Zijne prediking was door en door particulier.

Er is niet alleen geen zweem van een algemeene gunst Gods in die prediking te bespeuren, maar ze is ook scherp en beslist, dat er geen plaats voor zulk eene algemeene genade in te vinden is.

Ds. Zwier beriep zich ten onrechte voor zijne voorstelling op de prediking van den Heiland.

H. H.

About Babylon's Fall

From K. H. of Redlands, Calif., we received the following communication:

Dear Rev. Hoeksema:—

It looks in many ways as if Babylon's fall is now taking place, as written in Rev. 17, 18. Therefore, I ask the question: what is there against the view that Babylon's fall is now going on?

In favor of this view are several facts. The ten horns shall hate the whore and shall make her desolate and naked, and shall eat her flesh and burn her with fire. Babylon's merchandise is carried over many waters. After Babylon's fall the merchants are weeping, and all the shipmasters and all the company in ships and sailors and as many as trade by the sea. Thus, only those who are made rich say: Alas! Only those that are directly concerned weep. In one hour Babylon falls, and seeing the speed of the rise of extreme States-socialism under dictatorships it is as

in one hour that this big change comes about. Money, the only power till now, is done away with, trade is more and more an affair of the governments. The present lineup in this war is that of the "have-nots" against the "haves", and is more or less the old order against the new: State-socialism.

Speaking often about war nowadays, it is to the interest of every one if something is written about it in the Standard Bearer, and to answer this question as soon as possible in our paper.

Hoping to hear from you, if you think it worth while,

Your brother in Christ,
K. Heersema.

Answer:

Yes, indeed, the war is the subject of many a conversation every day. And the general question is, no doubt, of interest: what is the significance of this war in the light of Scripture, particularly of prophecy?

I am always somewhat hesitant to give a definite answer to this question, for the simple reason that, in my opinion, this is impossible until the things have actually come to pass. And at the time of this writing nothing decisive has as yet happened.

When I have a little more time and space for this purpose in our paper, I may probably offer some general views on this problem. But at present I confess that I am not yet ready to express definite views concerning the meaning of this war in the light of prophecy. I know that in times like these we are easily tempted to form a rather definite conception, and to determine precisely what time it is on God's world-clock. Many do this, too. But I would rather not yield to this temptation.

This, however, does not mean, that I cannot give a rather definite answer to Mr. Heersema's question. That answer is decidedly negative. It seems to be Mr. Heersema's view that Germany will win this war, that the fall of the British empire is imminent, that this fall is also the fall of the capitalistic system, and, therefore, the fall of Babylon. Thus I, at least, understand his letter.

In the first place, because it is my conviction that we have not yet seen Babylon at its greatest, and, therefore, in this war we cannot see the fall of Babylon. I believe that the Bible teaches that Babylon must first become a universal world-power, before her fall will be accomplished. For, Babylon is the world-power, filled with the spirit of the false prophet.

In the second place, exactly because of the fact that Babylon in the Bible is not a nation, nor a system, but a world-power, this war has nothing to do with Babylon's fall. Suppose that Germany wins a decisive victory, which in spite of her present gains and advances still appears very improbable to me; suppose that the entire political and economic system would be changed

over the entire world as a result of such a complete German victory; then what would we have? We would still have Babylon!

There are many other reasons of an exegetical nature, that I might bring against this view. But this will, perhaps, suffice for the moment to lead Mr. Heersema's pondering in a somewhat different direction. And, of course, he may always write again!

H. H.

Ingezonden

Zeer geachte redakteur van de Standard Bearer,
Ds. H. Hoeksema:—

Mag ik, als 't u blijft, een plaatsje in uw blad.

Dit stuk behoorde eigenlijk in The Banner, maar nu weet ieder redelijk wezen bij dezen tijd wel, dat het daar niet wordt opgenomen. Ik spreek uit ondervinding in dezen. Wel, ik ben net zoo goed een Standard Bearer lezer als een Banner lezer.

In The Banner van 24 Mei, 1940 verscheen een ingezonden stuk van Peter Van Dijken, Ripon, Calif., getiteld: "Not a tree, not even a shrub". Mr. Van Dijken spreekt daar over de "mistletoe" en de gevolgen er van, etc. Aan het einde van zijn bespiegelingen komt hij zoo ver, dat hij beweert de *mistletoe* te haten met zijn gansche hart. Hij vindt dezelfde overal, zelfs in gouvernementen en kerken. Hij weet u precies te zeggen, hoe dat alles werkt. Hij classificeert haar als een parasiet. Zoo is b.v. de Adventisten kerk zulk een parasiet, daar zij het er op toeleggen, om haar ledental te vermeerderen door ze van andere Christelijke Kerken weg te nemen en de leer dezer kerken in een verkeerd daglicht te stellen. Maar we hebben het einde van dit verhaal nog niet.

In 1939 heeft de Synode der Christelijke Gereformeerde Kerken een commissie van correspondentie met andere kerken aangesteld. Deze commissie zou op de Synode van 1940 rapporteeren. Nu heeft Van Dijken ontdekt, dat aan het einde van de lijst van kerken door deze commissie voorgesteld ook de Protestantsche Gereformeerde Kerken worden gevonden, zeker met het doel om correspondentie met deze kerken te zoeken, en indien mogelijk de breuke, die er is, te heelen, en niet te verergeren. Maar Van Dijken ziet de wind uit een anderen hoek komen. Hij meent, dat deze poging der commissie beslist onzuiver en verkeerd is. Deze groep noemt zich de Protestantsche Gereformeerde Kerk. Maar al, wat ze hebben is eenvoudig dit, dat ze haar wortel hebben in de ontevredenheid van hare leiders, die niet nalaten het gordijn van Gods verborgen wil met hunne onheilige handen weg te nemen, om zoodoende des te beter in Gods raad te kunnen inblikken.

Dan neemt hij deze mannen nog even mee naar het paradijs, om ze te toonen wat de duivel zeide tot Adam en Eva: "Gij zult als God wezen". En nu beweert Mr. Van Dijken, dat, sedert de mensch van God afviel, hij niet nalaten kan, om in dien verborgen raad te willen inblikken. En mannen als Ds. Hoeksema zijn hiermee veel meer behept dan mannen als Van Dijken, zooals het schijnt. Misschien heeft het klimaat er ook mee te doen. Hij zegt, dat deze leiders zoover gegaan zijn, dat "they endeavor to establish their doctrine on the unknown factor of the counsel or secret will of God". En dan, zegt hij, zullen wij, i.e., de Christelijke Gereformeerden, met zulke mannen samenwerken! Zeg hun liever, dat zij den ellendigen toestand van hun bestaan leeren inzien! En dat ze nog tot bekeering gebracht mogen worden en niet geheel in het fatalisme wegzinken!

Dit is in korte trekken wat door Mr. Van Dijken geschreven werd. Het geheel kunt ge vinden in The Banner van 24 Mei.

Twee dingen zijn er, die mij tot schrijven noopten. Ten eerste bedroeft het mij, dat zulk een verwaand en bespottelijk stuk in The Banner werd opgenomen. Ook The Banner heet een Christelijk blad. Misschien dat Ds. H.J. Kuiper in dit stuk iets Christelijks vinden kan, maar ik voor mij zie er niet veel in, dat van den Geest Gods is, wel het tegenovergestelde. En als Gods Woord waar is, en dat is waar, dan geloof ik niet, dat het Gods goedkeuring kan wegdragen, ook al staat het in een Christelijk blad. Wij als kerk moesten ons schamen om zulke lectuur te verspreiden! Gods naam wordt er door onteerd. Gods volk wordt er door bedroefd. De wereld zegt: dat zijn nu die vrome mensen! En de duivel lacht in zijn vuistje. En meen nu niet, dat ik de eenigste ben in onze kerken, die er zoo over denkt. Ik zou daarvoor overvloedig bewijs kunnen leveren!

Ten tweeden, als Mr. Van Dijken er belang in stelt, om zijn eigen portret te zien, dan raad ik hem aan: neem The Banner van 24 Mei, lees uw stuk nog eens over. Lees het eens ernstig over. Dat zegt u precies, wie gij zijt. Ik verwonder mij, dat gij zoo goed uit Ripon de onheilige handen van deze broeders kunt zien, en ben benieuwd, hoe heilig de uwe waren, toen gij dit stuk neerpendet. Ik kan niet gelooven, dat gij dit biddende gedaan hebt. Gij wenscht ook nog, dat zij bekeerd mogen worden. Dat klinkt nog al mooi. Maar bemoei u in de eerste plaats niet te veel met een ander! Let vooral op de noodzakelijkheid van uw eigen bekeering. Gij behoeft in de eerste plaats geen reenschap te geven van de "Hoeksema-groep". Maar wel terdege van uzelf!

"Not a tree, not even a shrub"!

155 E. 16th St., Holland, Mich.
George Wierstra.

We zijn dankbaar voor deze stem uit de Christelijke Gereformeerde Kerken. Ze toont, dat er nog

mensen in die kerken zijn, die een gezonder zedelijk oordeel hebben dan de redakteur van The Banner. Menschen als Van Dijken weten niet beter, doch Ds. H. J. Kuiper moest beter weten en weet ook beter.

H. H.

De Vrouw In De Woestijn

Open. 12.

We leven in veel bewogen tijden.

De teekening der Schrift wordt door de koude werkelijkheid bevestigd.

Oorlog en gerichten van oorlogen, en nog is het einde niet. Met schrik vervult wendt het menschdom zijn oog naar alle zijden, of er nog een weinig hoop zij voor den vrede. Het scheen alsof de wereldoorlog van ongeveer twintig jaren geleden de volkeren zoo uitgeput had, dat er in de naaste toekomst geen sprake kon zijn van een nieuwen strijd. O zeker, een klein land mocht dan voor het grootere moeten wijken, maar de grootere landen waren niet in staat geweldige legers tegenover elkander te plaatsen.

En we waren immers vooruit gegaan? Werd in den grooten oorlog niet het ideaal gehuldigd, dat de wereld veilig zou worden verklaard voor de democratie? Zouden de mogelijke conflicten, die wellicht komen zouden, niet door den weg van arbitratie beslecht worden? Daartoe zou vooral de "League of Nations" medewerken. Bij de groene tafel kon men immers even goed en veel goedkooper tot overeenkomst komen?

Trouwens, de meesten, die in de wereldoorlog gestreden hadden leefden nog, het mocht verwacht, dat zij vooral hun stem lieten hooren wanneer er weer gestreden moest worden. Het menschdom was zat van het bloedvergieten en had wel geleerd, dat een andere oorlog de Westersche beschaving verwoesten zoude. En nu, na twintig jaar, staat het er nog hachelijker voor dan in de jaren van den grooten oorlog. En met dezelfde partijen, die nog niet eens een begin hadden gemaakt om de schuld te betalen, in de vorige oorlog gemaakt. Voor wie zich van het Woord afwendt hebben al deze dingen geen beteekenis. Zoo iemand spreekt van het onvermijdelijk noodlot der volkeren, of de herhaling van wat vroeger ook geschied is. Voor hem marcheert het menschdom de oude weg langs van de rijken der wereld, die elkander toch telkens weer verdringen en voor elkander plaats moeten maken. En los van het Woord Gods lijkt het wereldgebeuren uit te loopen op eene groote verwarring en eindelijke vernietiging. Hoe zou het ook anders kunnen? De geest, die in deze wereld werkt, is die der verwarring, niet die der eenheid. De zonde moet in het wereldgebeuren als zonde gezien worden. Al de roem der zoogenaamde

gemeene gratie, ja dit "leerstuk" zelf, wordt door de feiten, geïogenstraft. Altijd, ook nu, vandaag.

We hebben in de laatste twintig jaren de grootste tegenstellingen gezien. Hoe verschrikkelijk is het beeld dat de wereld ons toonde. Uitvindingen waar men van duizelde, denk slechts aan de groote wereldtentoonstelling "The Century of Progress" te Chicago. Om slechts enkele dingen te noemen. Wie de "hall of Science" of de "Electric" gebouwen bezocht, stond gewoonweg verstomd over de groote vlucht der wetenschap. En zoo gold het van ongeveer alles, dat de tentoonstelling bood. Waarlijk, de "grootheid" van den nietigen mensch, deed u verstomd staan. En was dit alles dan niet de vrucht der algemeene genade? Zullen straks de koningen der aarde niet hunne grootheid indragen in het Nieuwe Jeruzalem? Ook van al die uitvindingen? Ja, moesten we het klaar maken en bezien los van de Schrift, dan zou dit "natuurlijk" licht ons de oogen verblinden. Geen wonder, dat slechts een enkele zijn "note-book" mee bracht, om nog iets te bewaren van al het geweldige, dat tentoongesteld werd. En ook daar van is het waar, dat er slechts weinige deskundigen waren, die eigenlijk konden apprecieeren wat aldaar gezien werd. We stonden meestal als leeken te ver weg, om ook slechts eenig begrip te krijgen van dat alles. Persoonlijk gelooven we dan ook, dat er niet meer dan een handvol zijn, die dit alles verstonden. Het gaat er mede als met de meeste dingen, de ingewijden zijn slechts de enkelingen. Precies als op nationaal en internationaal gebied, is het maar een kleine kring, die weten wat er aan de hand is. Reden waarom dan ook een kleine groep, zoo machtig veel heeft te zeggen en te gebieden en de meerderheid niet veel is dan een gehoorzame slaaf, die zich aan zijn meesters overgeeft.

Doch dit was slechts de eene zijde van de zaak. Was daar bij dat alles zoo groot en geweldige niet te gelijktijd de allergrootste ellende, gelijk de wereld die in haar geheel nooit te voren gekend heeft? Daar was overvloed van schier alles en geen werk, om met de handen het brood te verdienen. Daar was financieele druk, terwijl het geld op hoopen lag en men niet wist hoe het garen ontkluwd moest worden. Ook uit dat oogpunt stond (staat) de wereld aan den afgrond van een niet te schatten bankroet. En tegelijktijd waren de beloften van betere tijden legio, die allen konden worden saamgevat in de eene "slogan" dat "prosperity was around the corner". Menschen, ook van ons volk, die geacht werden tot de welgestelden te behooren, verloren schier alles. Waar jaren was gearbeitet met vlijt en een weinig gespaard voor "den ouden dag", verloren niet alleen het gespaarde, doch werden daar benevens nog voorwerp van liefdadigheid van stads- staats- onderhoud.

De wereld zat en zit dik in de misère. En het wordt er eerder donkerder op, terwijl er geen straal van licht is te midden van de duisternis. En de wereld

gaat nog steeds door met het uitvinden van alles en allerlei, waardoor het mensdom wordt verrijkt en het leven vergemakkelijkt en telijktijd houden de uitvindingen van vernielingen daarmee gelijken tred.

Eén ding is wel duidelijk, dat geheel de gedaante dezer wereld niet slechts eenmaal zal zijn voorbijgegaan, maar dat die gedaante *nu* voorbijgaat. De orde der samenleving is geheel anders dan die van de laatste halve eeuw. Neen, we gelooven niet, dat het zal uitloopen op chaos. Orde zal er zijn en blijven. Maar welke orde? Wat zijn de beginselen, die de wereld beheerschen? Is het misschien zoo, dat aan de eene zijde we het Nationaal Socialisme vinden en aan den anderen kant de democratie? Of zal het straks blijken, dat beiden, schoon wel in den vorm verschillend, wezenlijk dezelfde beginselen zijn?

Wie een weinig zijn oogen de kost geeft en let op de ontwikkeling op Internationaal gebied, die gevoelt, dat tenslotte alles op een werldeenheid uitloopt. Wat de beide hierboven genoemde vormen betreft, deze zijn in den grond der zaak elkander in zooverre gelijk, dat men zich moet verwonderen over het feit, dat ook in ons land het nog niet uitliep op de volkomene socialisatie van het leven der natie. Dat het aldus in vele groote landen, aan de andere zijde van den oceaan, alreeds zoover gekomen is, heeft, met het oog op allerlei gebeuren, geen opzien verwerkt. Daar was het al lang rijp voor in Rusland en het regime der Czaren met hun knoet gaven daarmee een geweldige stoot. Zoo ook in Duitschland, dat zich niet slechts *nu*, doch al voor eeuwen meende te zijn "het volk", dat de wereld diende te regeeren. En de groote oorlog met haar ellendig Versailles-vedrag ranselde de natie onder het bestuur van Hitler bijeen, die het opnieuw zal plaatsen aan het hoofd der volkeren. En zoo met Frankrijk, naar het beginsel van 1795. En zoo ook in elk land ter wereld waar men zich met het behulp van een groot leger en vloot naar voren weet te werken. Het legt er maar of de man van het oogenblik er is en de omstandigheden van dien aard zijn, dat het om zulk een man roept. Het moge dan beginnen met zelfverdediging, het loopt tenslotte uit op wereldheerschappij en groote legers in de lucht en op het land, met een even sterke marine zijn de beste middelen, om het ten uitvoer te brengen.

Trouwens, wat is het verschil tusschen het Totaliteit beginsel van den een en het Bolsjevisme van den ander? Die beiden kunnen, gelijk zij deden, elkander de hand toe steken. En waar worden de eerste zaden gestrooid, die een volk rijp maken? Het antwoord is: In de Universiteiten en inrichtingen van allerlei wetenschap waar men met God en Zijn Woord niet rekt. Om slechts een voorbeeld te noemen, de Fransche Revolutie begon niet met het volk, doch in de hogere kringen.

En tenslotte, zal het wereldleven vlak voor de wederkomst des Heeren, naar de teekening der Schrift,

niet precies gelijken op het leven van de volkeren van vandaag? Wat nu de eenheid is van een enkele natie zal dan een werldeenheid zijn, met een enkele of een groep van mannen aan het hoofd, die gansch de wereld zullen beheerschen in een tijd van ongekende bloei en wereldvrede.

Daarom gaat de wereld in haar ontwikkeling voort en dat met het oog op het einde. Neen, de wereldgeschiedenis is niet het wereldgericht, doch de wereldgeschiedenis is de ontwikkeling van den altoos wijzen Raad des Heeren Heeren, die eeuwig stand houdt. En gelijk we wel weten, in die geschiedenis moeten de dingen zich ontwikkelen naar de lijn der genade en die der zonde. Daarom kan het niet op een chaos uitloopen, maar op het groote einddoel, dat de Heere Zich heeft voorgesteld. Onverbiddelijk. Daartoe werken dan ook alle dingen mede, op de aarde zoowel als in den hemel. En daarom belijden we als Protestantsche Gereformeerden: "Het moet duidelijk verstaan worden, dat het in de worsteling aller eeuwen gaat om den Naam des Heeren en het Verbond onzes Gods. Bestrijding van enkele uitwendige gevolgen der zonde baat niet; het wezenlijke kwaad tiert er des te weelderiger door. Om den eigenlijken strijd te leeren kennen, moeten wij naar Gethsemane en Golgotha. Doch ook de historie leert duidelijk, dat geen volk, hoe hoog beschaafd ook, zich ooit zonder de wederbarende genade Gods tot een wezenlijk hooger ethisch leven voor God heeft weten te ontwikkelen; doch wel heeft de onderscheidene geestelijke verhouding tot God immer de kinderen der menschen verdeeld.

De beginselen moeten doorwerken. Wel zal dan de strijd in hevigheid en alzijdigheid toenemen; en vooral dan bang worden, als de vijand het stalen zwaard der overheid tegen ons keeren zal; maar daarom mogen we van den strijd niet aflaten, noch ook ons vertrouwen gaan vestigen op onwettige wapenen. Dat zal ook trouwens niet baten. Immers, de strijd is des Heeren. Hij doet dien strijd ontstaan. Hij ontruikt ons ook op tijd alle vermomming. Belijden we waarlijk den Naam des Heeren, dan komen we vroeger of later toch in den strijd. Wij kunnen ten slotte niet halverwege blijven staan. Wapenstilstand is onmogelijk; kwartier verleen, eveneens. Ook is er van geen aardsch middel, of van eigen kracht hulp te verwachten. Met vertrouwen op den Naam des Heeren alleen, moeten wij Godes zaak voorstaan. Zijn zaak zal triomfeeren. En God zal ons zijn heil doen zien". (Van Zonde en Genade, Onze Beschouwing).

En aldus leeft de Kerk van onzen Heeren Jezus Christus te midden van het wereld gebeuren als een vluchteling in de woestijn.

Ook al is het geen oorlog tusschen de volkeren. Eigenlijk is het juist dan waar, dat zij een weinig ruste heeft, wanneer de volkeren naar het zwaard grijpen en elkander trachten te verdelgen. Daarom is het voor haar zaak, niet slechts om op te letten wat nu

geschied. Zeker, ook daar staat zij niet buiten. Doch het oog moet veeleer gericht op wat komt, op de machten, die straks na den wereldbrand tot openbaring zullen komen.

Het gaat immers naar het einde aller dingen? En dat einde is geen zaak meer van duizenden jaren? Neen, dat einde komt al sneller en de teekenen kondigen het ons aan: Ziet, Hij komt! En voor de vrouw, die vluchte in de woestijn, zal het hoe langer hoe meer beteekenis krijgen, om het hoofd op te heffen en elkander aan te sporen, dat Hij komt, om de aarde te richten en dat Zijn loon zal met Hem zijn en Zijn arbeidsloon voor Zijn aangezicht.

We vragen ons af, en dat zeer terecht, hoe zal het wezen met onze families in het oude Vaderland? Die vraag is te begrijpen en we kunnen niet nalaten voor hen te bidden, ook in de samenkomst der gemeente. We zouden het overgeestelijk, ja, ongeestelijk, noemen als dit niet gedaan werd. Meer nog. Wie denkt niet aan de getrouwen, waaronder Dr. Schilder en Greydanus en anderen, en wie vraagt nu niet, leven zij nog, of worden zij wellicht, om hun kloek getuigenis vervolgd en verdrukt? O, ja, die zich één weet met Gods volk, die legt weleens des nachts wakker. En toch. . . . De groote zaak is niet of de getrouwe getuigen het leven er bij af zullen brengen. De groote vraag is, of zij getrouw zullen zijn tot den dood toe, hun leven niet lief hebbende. Dat moet de bede zijn van ons en onze Kerken. Straks, en wie weet hoe spoedig, komt diezelfde vijand op ons af en dan is er maar één ding dat benauwd maakt. Wat dat is? Ik lijk dit niet te schrijven, maar het ligt geheel op mijn weg dit te schrijven, in verband met het onderwerp.

Dan is dit de groote vraag en bede: Heere, om uws Naams wille, laat mij ook dan getrouw zijn, opdat het gezien moge worde, dat Uw werk kan niet worden verbroken, Uw volk *kan* U niet verloochenen en Gij onze God en Vader wees ons dan genadig naar Uw eigene belofte.

Dan is het goed.

Tot in der Eeuwigheid toe.

Hallelujah!

W. V.

And, But Not

Perplexed, and in despair.

Perplexed, but not in despair.

That, in short, is the way the lines are being drawn as they mark the difference between the people that have their own god and the people that know the true God. The pressure of the times, with all the anxiety and the fear which follows, the dizzying pace of amazing events, the threats of more horrible and amazing things have brought perplexity upon all of us. How could we escape being perplexed? No matter

how sanely we may think on the matters and however cautiously we may feel our way toward conclusions, we become perplexed. This world's history must and shall lead to perplexity of the nations. For the sea and the waves are roaring and mens' hearts are failing them for fear and looking after the things that are coming upon the earth. Each new day brings fresh tidings of horror, with rumors of still greater horrors that shall follow.

Faith and unbelief; God and Mammon; assurance and doubting draw their lines close.

And while unbelief, Mammon and doubtings drag their followers through perplexity to hurl them into despair, those who believe in God and stand in the assurance of faith, shall be perplexed but shall not be in despair.

The word, perplexity, both in the Hebrew and the Greek, signifies a rapid turning around, turning now one way then the other. With the implied meaning, of course, that such an one is constantly turning around because he knows not which way he shall proceed. In Luke 24:4 we read that the women came to the tomb and found everything there so vastly different than what they had expected and we read that they were perplexed, that is, they knew not what conclusions to draw neither what to do next. In Gal. 4:20 the word occurs when Paul wants to express his surprise at the conclusions and the conduct of the Galatians and asserts that he is at a loss to know what procedure to follow in their case. In Esther 3:15 we read that the city of Shushan was perplexed at the fatal decree prompted by the wicked Haman, and here perplexity again signifies that the inhabitants of the city were bewildered and knew not which way to turn nor what to do. In Joel 1:18 we read that the herds of cattle were perplexed, that is, the drought-stricken and terrified animals hopelessly dragged themselves from one way to another seeking water and grass.

In all these passages it is evident that being perplexed means that one is at a loss to know which way to turn next. As long as there is pressure from three sides, there is a way of escape and one need not be perplexed, but comes pressure from four sides, which way shall one turn then? That is perplexity.

In Lk. 21:25 the word perplexity occurs again, and this time it emphasizes that the nations of the earth shall experience that perplexity. Jesus says that with (or in, during) the distress of the nations there shall come great bewilderment. There shall not only be distress and pressure, but mens' hearts shall fail because they know not which way to turn. They go one way, attempt one procedure, apply one method. . . it fails; they turn back and try a new and apparently better method, but that also fails; every attempt fails. Boasts of optimism make way for anxiety and fear, confusion develops into stark perplexity.

That bewilderment and perplexity confines itself

not to one people or country but reaches out its tentacles but as well the offensive nations; not only the conquered, but also the conquering; not only the belligerent, but also the non-belligerent nations. To solve the problem of over-population and the have-not complex nations have leaped at each others' throats and arrayed their armies, but that is no solution, for on the battle-field both sides go down to defeat, only to find them selves in still greater perplexity. To solve the depression problems men have thought to spend their way to prosperity, but that only resulted in a staggering national debt with more perplexity as to how to cope with this added difficulty. Nations, long dedicated to a democratic form of government and dreading totalitarianism, have actually sought their safety in that very form of government they so dreaded, and the perplexities have multiplied them selves.

They know not which way to turn.

For the vials of God's wrath are emptying themselves upon the earth. God has a righteous controversy with the peoples. They have forsaken His covenant, they have thrown down His altars and have slain His prophets. Elijah has appeared. Three and one-half years there shall be no rain, there shall be judgment and perplexity. The Lord, He is God and He has summoned the earth's peoples into His court. They have said there is no God which is the Lord, so they have lived and so they have walked. But, the Lord, He is God and they shall know it.

Perplexity, for the kingdoms of this world approach their end and the nearer the end approaches the narrower becomes the places left them to stand.

But, withal, these things are but the beginning.

And the Church passes through these circumstances also. The Church is bound to the earth's peoples with thousand bonds and ties, of flesh, of blood, of nationality and government. She stands, dwells and functions in the midst of perplexed nations. They turn to her for counsel and advice, but generally it is ordered by prescription. The Gospel she preaches is no panacea for this worlds' ills. Her own Gospel, as it becomes true in the events of history, tends to terrify her somewhat; her prayer, "The Kingdom come" has a shocking answer for by terrible things in righteousness God answers Zion's prayer.

Perplexed, yes, but not in despair, perplexed but not hopeless, amazed but not fearful. Unbelief ends in hopeless despair, but faith cannot despair.

Amidst it all the Church must meet perplexity with faith. Look up, lift up yours heads, the solution to all your problems is drawn in a straight line from Calvary to the Parousia, your redemption is in the offing. The distinct roaring and pounding of the waves is evidence that the shore is nearby. The Church holds the solution to all the problems, for she has the Word of God. And the solution of all things is the final and full realisation of God's Covenant in

the new heaven and new earth.

Her Gospel to God's people is a Gospel of the solution, but of the solution in hope. She is saved by hope, she preaches the sure hope of her sure faith. When her children, weary with the perplexities of the world which they daily face, turn to her, they must hear from her the note of safety, peace and of solution by hope. The Church must summon her children out of Babylon for there is all manner of confusion and despair, it is night in Edom, but here, in the Church with God's Word, here is hope and peace and eternal life. The Church must summon her children in this patience to possess their souls, must warn them against taking the mark of the beast as a possible solution, and admonish them to dwell in safety alone.

Perplexity and despair. . . that is the portion of them that are without God and without hope in the world.

Perplexity, but not despair.. . that is the mystery of sovereign grace.

M. G.

The Levitical Priesthood

Holiness, so it was pointed out, was the property of God's priests, of Aaron and his sons. We learn this from Moses' reply to Korah, "Tomorrow the Lord will show who is His, and *who is holy*. . . ." Num. 16:5. It was made plain that the character of the holiness which this statement ascribes to Aaron was symbolical. It was thus the bodily cleanliness that resulted from his being washed with water; the beauty and the purity of the dress in which he, as priest, was clad; the anointing oil and the blood of the sacrifice as sprinkled upon his garments, the blood of the sacrifice as put upon his ear and hand and foot, the sweet fragrance of his anointed head. Through his being supplied with this (symbolical) holiness, he was consecrated to the office of priesthood, he and his sons, and as so consecrated, possessed the right to perform the work of a sacrificer, the right to atone the sins of God's people in the holiest place.

In his symbolical holiness, Aaron was the type of Christ. His cleanliness signified the perfect moral purity of Christ; the splendor of his dress was the emblem of Christ's spiritual beauty, of the righteousness and salvation with which the Father clothed Him, when He raised Him up and set Him together with His people in heavenly places, and this in fulfilment of the promise, "I will clothe her priests with salvation". Ps. 132: 16. Such was the significance of the priestly dress taken on a whole.

This dress, as was shown further, was comprised of several portions, two of which — the *breastplate* and the *crown of gold*—had a significance of their own and therefore must be dealt with separately. As has

already been noticed, the breastplate was made of blue, of purple, and of scarlet yarn, and fine-twined linen, worked throughout with gold thread. Its length and breadth was half a cubit (nine inches). The woven cloth was laid together double, and in it were set twelve precious stones and upon them were written the names of the sons of Israel. "And Aaron shall bear the names of the sons of Israel in the breastplate of judgment upon his heart, when he goeth into the Holy place, for a memorial before the Lord continually". Ex. 28:29. The typical significance of all this has already been set forth in a previous article.

Into the breastplate Moses put the *Urim* and *Thummim*; that they might "be upon Aaron's heart, when he goeth in before the Lord." Let us now take up and answer the questions what the *Urim* and the *Thummim* were and the related question what the object of them was. If we turn to etymology for assistance, we are on uncertain ground. It is generally held, however, that the words mean *light*, and *perfection*. The *Urim* and the *Thummim* appear seven times in Scripture.

Ex. 28:30, "And thou shalt put in the breastplate of judgment the *Urim* and the *Thummim*; and they shall be upon Aaron's heart, when he goeth in before the Lord: and Aaron shall bear the judgment of the children of Israel upon his heart before the Lord continually."

Lev. 8:8, "And he put the breastplate upon him; also he put in the breastplate the *Urim* and the *Thummim*. . . .

Num. 27:21, "And he (Joshua) shall stand before Eleazar the priest, who shall ask for him after the judgment of *Urim* before the Lord; at his word they shall go out, and at his word they shall come in, both he and all the children of Israel with him, even the whole congregation.

Deut. 33:8, "And of Levi He said, Let thy *Thummim* and *Urim* be with the holy one, whom thou didst prove at Massah, and with whom thou didst strive at the waters of Meribah; . . .

I Sam. 28:6, "And when Saul enquired of the Lord, the Lord answered him not, neither by dreams, nor by *Urim*, nor by prophets.

Ezra 2:63, "And the Tirshatha said unto them, that they should not eat of the most holy things, till there stood up a priest with *Urim* and with *Thummim*.

Neh. 7:65, "And the Tirshatha said unto them, that they should not eat of the most holy things, till there stood up a priest with *Urim* and *Thummim*."

These scriptures tell us little. They contain no answer to the questions wherein the *Urim* and the *Thummim* consisted and how they made known the will of God. It may be that they consisted in two stones, put into the breastplate of the highpriest and that it was thus through their glistening that the mind and will of God became known. It is certain that they

belonged to the same category of revelation as the lot.

Although Holy Writ does not say just what the *Urim* the *Thummim* were, it does shed light on the question what the character was of the revelations which they instrumentally imparted. When Abiathar the highpriest fled to David to Keilah, he came down with an ephod in his hand,—with the ephod to which was attached the *Urim* and *Thummim*. Thus he brought with him the highpriestly dress from Nob. Knowing that Saul was seeking his life, David requested the priest to bring the Ephod. The latter did so and then David put to the Lord the following question, "O Lord God of Israel, thy servant hath certainly heard that Saul seeketh to come to Keilah, to destroy the city for my sake. Will the men of Keilah deliver me up into his hand? will Saul come down as thy servant has heard? O Lord God of Israel, I beseech thee, tell thy servant. And the Lord said, He will come down. Then said David, Will the men of Keilah deliver me and my men into the hands of Saul? And the Lord said, They will deliver thee up". (I Sam. 23:7-12).

These answers, coming from the Lord to whom the questions had been put, were given certainly through the instrumentality of the *Urim* and *Thummim*. Now both these answers were the equivalents of a simple *yes* and were given in reply to questions which David had put to the Lord in one of the crises of his life. The conclusion is thus warranted that the *Urim* and the *Thummim* were God-given instruments through which the Lord made known His will to His people in the crises of their national existence, that the revelations which they instrumentally imparted were replies to definite questions which could be answered by a simple *yes* or *no*.

There is evidence that this simple *yes* or *no* was often supplemented by an additional revelation. When the Philistines came up yet again, and spread themselves in the valley of Ephraim, David again enquired of the Lord whether he should go up to the foe. It is not stated that David on this occasion was availing himself of the *Urim* and *Thummim*. Yet, whereas the highpriest Abiathar was with him still, this may be assumed. The reply of the Lord, "Thou shalt not go up," was given through the oracle under consideration, perhaps, as has already been suggested, through the glittering of its stones. To this reply, equivalent to a simple *no*, was added a lengthy instruction that reads, "but fetch a compass behind them, and come upon them over the mulberry trees, that then thou shalt bestir thyself: for then shall the Lord go out before thee." (I Sam. 5:24). It would seem that a revelation of this character could not very well be imparted by inanimate and thus inarticulate objects such as the *Urim* and *Thummim* evidently were, and must therefore have been communicated by inspiration. However

this may be, the main point is that the Urim and the Thummim were instruments through which the Lord gave guidance to His servants in times of stress and that, as attached to the official dress of the highpriest, they raised this personage also to the rank of prophet in Israel, yet not to the rank of true prophet; for the revelations received were given not by the indwelling Spirit of prophecy but by what must have been a mechanical device. The Urim and Thummim, together with the official robes of the priest of which they formed a part, belonged to the category of the shadows. They formed a temporary expedient. Even as early as the days of Solomon, they ceased, so it seems to function. It was therefore a questionable sentiment to which a certain writer gave expression when he said, The Urim and Thummim connect with the breastplate, if not identical with it, and through which, in cases of emergency, he, the highpriest, obtained unerring responses from Heaven, bespoke the spirit of wisdom and revelation in the mind and will of God, with which he should be endowed to fit him for giving a clear direction to the people in times of deepest moment, and the perfect rectitude of the decisions he was to be the instrument of conveying to them." True it is, that the Urim and Thummim bespoke the spirit of wisdom and revelation in the mind and will of God, but it at once bespoke the person of the highpriest not as endowed with but as devoid of this spirit, and therefore as being in the need of a device such as the one under consideration. The sacrifices by blood bespoke the unreality of Aaron as priest; so did the Urim and Thummim bespeak the unreality of Aaron as prophet.

Another article of the highpriest's dress, to which special attention must be directed, was the *plate of gold* called *crown of gold* in Ex. 29, 30, and upon which was engraved the words holiness to Jehovah. By means of a ribbon of blue fastened to it, it attached to the front of the brilliant white head-dress of the highpriest—a dress that, judging from the name it bears in the Hebrew text (*miznepheth* from *zanaph* to twist) was wrapped in folds about the priest's head and thus had the form of a turban. The one thing about this dress that had special significance was the golden plate. When the highpriest was robed in his official dress, this *plate* was above his forehead. It was to him that its inscription referred. He, the priest, was symbolically *holiness to the Lord*, that "he might bear the iniquity of the holy things, which the children of Israel sanctified with respect to all their holy gifts. . . . as an acceptableness for them before Jehovah" (Ex. 28:38). The holy things were the offerings prescribed by the law. As sinful man pollutes whatever he touches, these things were held to contract the iniquity of the offerer by which they were presented, and could therefore be placed upon Jehovah's altar only after this iniquity had been born

away by the highpriest through the sacrifice by blood on the day of the great atonement. In order to bear iniquity the priest had to be holy.

As to the other portions of the priestly dress, the outer robe, body coat, girdle and under-drawers, they, too, were strikingly expressive of holiness. With the exception of the girdle, the material of them all was linen and must be held to have been white. They are not expressly so-called in the Pentateuch, but are described as white in II Chron. 5:12. The white and clean garment was made to stand out in the minds of God's people as expressive of ethical purity, holiness. Hence, in the book of Revelations the saints frequently appear as robed in such garments, which are expressly declared to mean "the righteousness of saints". So in Revelations 19:8, "And to her (the church, the wife of the Lamb) was granted that she should be arrayed in fine linen, clean and white: for the fine linen is the righteousness of saints."

Finally, the individual of the seed of Aaron the priest had to be free from every kind of physical blemish and defect in order to serve the altar, "And the Lord spake unto Moses saying, Whosoever he be of thy seed in their generations that hath any blemish, let him not appear to offer the bread of his God. For whatsoever man he be that hath a blemish, he shall not appear: a blind man, or a lame, or he that hath a flat nose, or anything superfluous, or a man that is broken-footed, or brokenhanded, or crookedbacked, or a dwarf, or that hath a blemish in his eye, or be scurvy, or scabbed, or hath his stones broken; no man that hath a blemish of the seed of Aaron the priest shall come nigh to offer the offerings of the Lord made by fire: he that a blemish; he shall not come nigh to offer the bread of his God" (Lev. 21:17-21). The individual thus had to be physically perfect in order to qualify for the priestly office. The absence of this mark of perfection proved an utter disqualification and rejection of God. Not that God was interested in this perfectness as such. The reason that He required it in respect to His priests is that, as so perfect, the priests might stand out in the minds of those whom they represented—the Israelitish worshippers—as individuals of a perfect *symbolical* holiness, ethical purity. This physical perfection was thus the token of ethical perfection. And if it be considered that at the root of all physical imperfection operates the principle of sin, it will be seen that here, too, the agreement and connection between the sign and the thing signified is close. We speak here of course in general. The meaning is not that in every case physical deformity and disorder is to be regarded as transgression, that is being made to return to the individual as punishment for definite gross sins that he committed.

The priests (and so the common Levites) had to be not only free from any kind of physical blemish and

and deformity but also physically vigorous and vital. Hence, the age at which they entered upon the sacred duties of their office, is stated in Num. IV, at thirty, while in chap. VIII, twenty-five is given; and the age at which they were retired is set at fifty. There seems to be a discrepancy between the two notices, specified above, as to what they state respecting the age at which the service was to commence. When examined, however, they are seen to be in perfect agreement. As appears from the context, the former (Num. IV:3) has respect to the work of the Levites consisting in their transporting the tabernacle from place to place; the latter speaks of the period of their entering on their duties *in* the tabernacle; but the point to be noticed here is that the age prescribed for the Levites and in all likelihood also for the priests comprehended the period of natural life's greatest vigor and completeness. Now this vigor, too, as well as the required physical perfectness, had symbolical significance. It betokened the spiritual health of God's believing people, of the saints made perfect in Christ.

There were still other restrictions laid upon the priests and carrying the same meaning. They should not be defiled for the dead among their people through contact, excepting in cases of nearest relationship: mother, father, son, daughter, brother and virgin sister. They should not make baldness upon their head, neither shave off the corner of their beard, nor make any cuttings in their flesh. They should not marry a woman of bad fame, nor one that had been divorced. The highpriest was still further restricted. He was not to defile himself even for his father and mother, and should marry only a virgin. In the midst of the record of these restrictions in Lev. 21 occurs the statement, "They shall be holy unto their God. . . ." Here holiness is enjoined. That it was also the property of the priests, we learn from a word spoken by Moses to the rebellious Korah and his company, "Tomorrow the Lord will show who is his and who is holy. . . ."

The Hebrew word for holy is derived from a root that means *to cut*, *to separate* and thus expresses separation. The word is used of persons and things separated from common use and placed in a distinct and special relation to God and His service. The word, at least in the first instance, does not signify an internal, ethical attribute, ethical purity, but denotes that a thing or person is separated from the common terrene and is dedicated, devoted, to God. Holy Writ and in particular the Pentateuch thus speaks of holy land, Sabbath, places ointment, garment, house, water, host, bread, ark, city, and covenant. It is God only who sanctifies land, places, the garment, Israel, the priesthood, temple altar.

In the light of these observations, it is plain what is to be understood, in the first instance, by the notice to the effect that Aaron and his sons (and the Levites in general) were holy. Aaron was separated from

all his brethren (fellow Israelites) and dedicated wholly to God's service, placed in a particular relation to Him.

What now was the character of Aaron's holiness? A distinction must be made here between Aaron as such and Aaron in his capacity of priest. The character of Aaron's holiness as highpriest was solely ceremonial, symbolical-typical. It was this as the office of priest with which he was vested, was solely symbolical. But the truth of this answer is also born out by the *how* of God's sanctifying him, that is, of His separating Him from the common sphere and dedicating Him to His service and to Himself. The Lord sanctified Aaron through His washing him through the agency of Moses with water, through His anointing him with the oil of consecration, through His sprinkling of the blood of the sacrifice and of the anointing oil upon Aaron and his garments, through His preparing for him a body free from every physical deformity and blemish and endowed with natural strength, thus, in a word, through His rendering him symbolically clean, pure, sinless. Aaron's symbolical sinlessness was thus his cleansed body—cleansed in the holy water and in the blood of the animal that had symbolically atoned for the guilt of all his sins through its suffering and dying. And Aaron was also commanded to be holy, to sanctify himself, which he did through his refraining from defiling himself for the dead among his brethren and from mutilating his body. In addition he was clothed in beautiful garments; and the beauty of these garments was the effulgence, the brightness, of his symbolical purity. There is then a close connection between holiness and purity.

We must now speak of true holiness. True holiness must be looked for first in God. He, being light, is separated from the creature and thus also from sin and is wholly devoted to Himself. Being what he is holy God, He sanctifies His people in Christ. He separates them in the spiritual sense from the terrene of sin, from the world that lieth in darkness and dedicates them wholly to Himself. And He does so through His redeeming the people from all their sins in Christ and making them partakers of His nature. And He also commands them that they sanctify themselves by His mercy, which they do through their mortifying their members which are on the earth.

The priesthood, as to its elect nucleus, was also *truly* holy. Aaron was, he being a child of grace. This is forcibly brought out in the description given of the character of Aaron and of those who were originally appointed to the priesthood in Mal. 11:1-7, "My covenant was with him (Levi) of life and peace; and I gave them to him for the fear wherewith he feared me, and was afraid before my name. The law of truth was in his mouth, and iniquity was not found in his lips: he walked with me in peace and equity, and did turn many away from iniquity."

But there were many among the priests who despised God's name through their offering polluted bread upon His altar and the blind for sacrifice and the lame and the sick (Mal. 1). These the Lord threatened with destruction. He would send a curse upon them, corrupt their seed and spread dung upon their faces. The priesthood had to fear God and thus show forth the grace betokened by the outward, symbolical things. The aggregate of these things, all the typical things of the law, formed the face of God in which was to be seen His glories and the glory that he prepared in Christ for His people. To pollute these things was to despise this glory.

G. M. O.

True Liberty

The apostle was one having been brought under the quickening influence of the Spirit of God. The new principle of life presents itself to his consciousness as a law of the mind, that is, as a hallowed intelligent urge or compulsion, capable of delighting in and craving the law of God. However, the unhallowed urge of his being, he discovers, is still very much alive. It successfully launches an attack upon the sanctified law of his mind, and brings him into captivity of the law of sin. This is his great grief: "O wretched man that I am," says he, "who will deliver me from the body of this death?" It must not be supposed that the above-cited scripture can be quoted in support of the view that the regenerated and sanctified one is not responsible for the sins of his carnal self. He is that indeed. For that which the apostle allows not, *he nevertheless* does. Of the thing not allowed, then, he is the thinking and willing subject. True, he does say, "Now if I do that I would not, it is no more I that do it, but sin that dwelleth in me." What is meant, however, is that he is being prevented from acting upon the holy impulses of the new man by the unhallowed urge of his being. It is plain that the apostle is one whose eyes were opened to the true character of man's spiritual serfdom, and therefore was ready to admit that man by nature *cannot will to do the right*, he being carnal sold under sin; that, as to his carnal self, he is in full agreement with the master that set up his kingdom in his members. "For that which *I do*, I allow not." Blessed is he who begins to show signs of being at odds with the sinful urge of his carnal self. Such a one is already essentially made free. For to be in the power of a master working the destruction of his victims is one thing. But to love this master, to go along with him arm in arm, to will that he sets the pace, to delight in the fact that the reigns of government are in his hands, to not will to be delivered, is quite another thing. Such nevertheless is the state and disposition of the natural man.

It must not be supposed that the path of sin along which man is being driven on by the unclean urge of his soul, is invariably a path of the grossest kind of vice and intemperance. To the contrary, it may be and often is, as in the case of Paul before his conversion, a path of strict respectability and Pharisaic righteousness. In this case, the crave for vice may be dormant or if alive, denied. The predominant crave of such a one is a crave for a kind of righteousness such as man in his foolishness attempts to establish, a righteousness, which when analyzed, turns out to be stinking pride. But whether the path be one of respectability or vice, both paths lead to hell, and the one urge is as sinful, yea perhaps more so, than the other.

Man, then, in the sense just explained, is a servant of sin in contrast to the believer who is a servant of righteousness.

Enough has not been said, however. To be held captive by the corrupt impulses of nature or the law of sin implies the transgression, which should be defined as the lie, loved, absorbed and lived. The lived lie being at once the reverse of the truth, constitutes a violation of the Divine precept. How are the lie, the transgression and the foul heart of man related? And the answer is ready: The heart is the soil, the lie the seed and the transgression the plant or fruit. This imagery is sanctioned by Scripture. In the parable of the sower the sown seed is an emblem of the truth preached. The stony ground, the beaten path, the field of thorns and the good earth are so many descriptions of corresponding states or conditions of the human heart. The seed falling in good earth bears fruit, which in turn presupposes the plant. Attending to the interpretation of the parable, we discover that in the mind of Christ the earth images the heart, the seed the truth and the fruit together with the plant the deed which is the man. Let it be observed that seed not sown yields no fruit, nor earth devoid of seed. Fruit, then, is the outgrowth of soil and seed. So, too, do the good works of the saint constitute a mixture so to say of the truth and the man. Truth, therefore, is indispensable to the very appearance of the believer. So, too, the depraved sinner. His transgressions constitute a mixture of the lie and the man. The lie is as indispensable to his appearance and to his fruit bearing as the truth is to the appearance of the saint. As the seed feeds upon the soil, so the lie feeds upon the depraved man. And as the soil is absorbed by the seed, so the natural man is absorbed by the lie and converted into a tree bearing evil fruit—the transgression. The point is that sin as transgression can never be accounted for by a mere appeal to corrupt nature.

Scripture also links up the transgression with the law. Necessarily so, for the lie lived is transgression of law. Scripture even goes a step further and insists that the law occasions in man's bosom all manner of

fierce opposition to law. Says the apostle, "Nay I had not known sin but by the law: for I had not known lust, except the law had said, Thou shalt not covet, but sin taking occasion by the commandment, wrought in me all manner of concupiscence. For without the law sin was dead. But when the commandment came sin revived and I died. And the commandment which was ordained unto life, I found to be unto death. For sin taking occasion by the commandment, deceived me and by it slew me" (Rom. 7:7-12).

Paul, unaware of inert sin, reposing in his bosom, thought himself alive and, according to his own testimony, was wont to glory much in his self-established righteousness. The law came and the slumbering monster, awakened by its thunderings, bestirred itself. Paul, aware now of its presence, pronounces himself one dead and his self-established righteousness refuse. Should an infallible testimony of this kind not prove sufficient to silence those philosophers in our midst who insist that the keeping of the law by the carnal man constitutes a morality deserving to be called good? Though he may be living in some respects in outward agreement with the law, the depraved sinner as to the inward man is aflame with carnal indignation because of his being told by his Maker what shall be done.

By the law, then, is the knowledge of sin, and the transgression is the lie which, having taken root in man's foul heart, is loved and lived. Man is enticed by his own lusts in conjunction with the lie. The lie, however, is not only the seed that draws into itself, so to speak, the entire man and converts him into a tree bearing evil fruit, but the lie, according to Scripture is in addition the very element in which this tree lives and thrives. The term lie we now use as the signification of that false thought-structure the nucleus of which was hatched out by the devil and whispered by him in man's ear. Eat and be as God, said he. Man has been doing this very thing from the day of his fall. Setting aside the wisdom of God, man sets up his own standards of conduct, hatches out a world and life view according to his own liking and in conflict with the reality depicted in Holy Writ and therefore a lie—the darkness in which man walks and thrives in his capacity of sinner. Paul, so we wrote in a former article, in depicting the plight of the carnal man, compares him to one asleep, drunken with wine. "Therefore, let us not sleep as do others; but let us watch and be sober. For they that sleep, sleep in the night, and they that be drunken are drunken in the night" (I Thess. 5:1-7). The term sobriety of this passage signifies the spiritual alertness of the child of the light, respecting the things of the Spirit. He is one keenly aware of the approach of the day of the Lord. For such a one this day does not come as a thief in the night in that it is expected. The term drunkenness, on the other hand, is the signification of a carnal

state of mind, characterized by an indifference to things that shall come to pass. Strong drink, if taken in sufficient quantities, stupefies man's sensibilities. While in this state he is dull of mind so that the most startling discourses fail to impress him. He hears and sees yet fails to understand. So, too, does either the message of bliss or doom fail to arouse the spiritually diseased soul. The carnal man is dead to the things of the Spirit, and incapable of sensing and appreciating their value. To what may his lethargy be due? To a deepseated hatred for all things holy. Hence, he stands with his back turned toward heaven, which as far as he is concerned does not exist.

Further, carnal man, having lost all contact with reality, is to be asleep and to be walking in darkness, that is, the lie. The pure light from heaven is an eye-sore to him. Shutting God out of the world and himself in it, he kindles a fire, compasses himself about with sparks, and walks in the light of his own fire and in the sparks he kindled. Isa. 50:11. The wicked one's light is the truth of God changed into a lie. Rom. 1:25. The emanation of his own diseased heart and mind, it is the vehicle of a false, grotesque, distorted and incongruous image of actual existence, fact, truth, reality; a misrepresentation of God, of heaven and hell, of things earthy, of Christ and the cross, of man and his nature, origin, purpose and destiny, in short of all things. Yet the wicked one loves these fantastic images. Their sumtotal constitute the lie in which he revels, in which he lives and moves, which he clasps to his bosom and loves, and lives and in and by which he is made ripe for the day of judgment.

The term sin, then, is the expression *servant of sin* is an abstract designation of the appeasing of the carnal impulses, of the loving and living of the lie, and of the transgression of Divine law and truth so that to serve sin is to satisfy the cravings of debased self, to embrace and do the lie and to militate against law, truth and God. He doing so is a servant of sin and unrighteousness. As was already pointed out, carnal man cannot will to do anything else than to engage in this service.

If true freedom consists in abiding in one's element—law, truth and God—the sinner is not free. For the element in which he moves and abides is not light but darkness, not God and law and truth, but the lie. Now man cannot abide in the lie and prosper or be truly free. For it (the lie) defileth the whole body, it kills, it setteth on fire the whole course of nature and is set on fire by hell. Loved and lived, it pitches one headlong against law, truth, fact, reality, God, so that he living the lie is closed in on, completely shut in, yea permeated by an angry God and His curse; hedged in on every side by law and divine wrath encountered at

every juncture of the way, at every turn of the road. To live at enmity with the law is to be smitten by law. Not to have the law written on the tables of our heart is to experience its curse operative in our members. Man must serve truth or be persecuted, smitten and cast into hell by truth. The unhallowed lust clasping to its bosom the lie, bringeth forth sin; and sin when it is finished bringeth forth death. Now to die is not to be separated from God, but from the God of love and mercy, to be brought in closest proximity with the God of wrath, the operations of which are described in Scripture as a constant and perpetual giving up to greater uncleanness and vile effections through the lusts of the wicked one's own heart, so that God is seen to punish sin by sin. Divine wrath, then, necessitates more sin and sin, being transgression of the law, necessitates more wrath and death so that wrath and sin constitute the whirlpool by which man is drawn down ever deeper into the endless abyss of eternal death, into that region of eternal night where men weep and wail only. Further, the henchmen of sin are fear for God, and a great dissatisfaction. For the appeasing of the carnal lusts of nature leave an ever greater void in the soul of man, so that the sinner, serving the flesh, becomes, finally, the very personification of emptiness, incapable of being filled. As chaff caught up by the wind, he cannot come to rest for he refuses to rest in God. With lusts craving satisfaction, with his whole nature aflame, he disappears into he'll where he will be begging forever, but in vain, for a drop of water to cool his parched tongue. These dark regions he will forever roam, with the terror of God in his heart, condemned by the voice of conscience, and, as a companion of Satan, cursing the Almighty for the woe which is his just portion, and forevermore receiving in an ever greater degree the recompence of his sins in his being. Such is the terrible state opposed to that blessed reality known in Scripture as eternal life and called the glorious liberty of the children of God.

What then is it to be made free? To be made free is to be delivered from sin, curse, wrath, Satan, the world, death, grave and hell; and to be brought in closest contact with Divine love and mercy. It is to be drawn by grace from darkness to light; to be transported from the kingdom of Satan into the kingdom of God's dear Son. To be made free is to be taken from under the yoke of the devil and to be harnessed with the soft life-giving and life-preserving yoke of Christ. To be free, finally, is to have done with sin, and to serve the cause of truth, and righteousness and God. What then is true liberty? True liberty is to abide in the light, to dwell in God's temple and behold, with purged and glorified sense organs God's blessed face; to have Him as a friend, and the great void of one's being filled by the streams of grace flowing from His throne. The liberation of the sinner is Christ's

work. He only can save us from all our sins; deliver us from the forces of iniquity and place in our possession that pearl of priceless value, that undefiled inheritance preserved for us in heaven. If the Son hath made us free, we are truly free.

The secret of true liberty is not known by the carnal man. To him freedom spells lawlessness, independency, or he associates it with a certain form of government—such as democracy and imagines that all is well when the earthly tyrant has been made to abdicate. He forgets, however, that the same leaven responsible for the appearance of this tyrant is lurking in his own bosom and in the bosom of that majority to whom he must submit. The secret, then, of all true liberty—individual, social, religious, political, and ecclesiastical—is godliness, purity of heart, so that that great family born of God will be free in every conceivable respect. There is no tyrant in heaven bent on enslaving his victims. Christ, who loved unto death those given Him by the Father, will lead his sheep forever. There will be social liberty in heaven in that heaven's doors remain closed forever to him bent on the destruction of his neighbor. There will be religious liberty in heaven, for there the knowledge of the Lord covers the earth as the waters cover the bottom of the sea. In a word, the Father's house is a home of true liberty.

G. M. O.

The Young Ruler

Setting forth afresh, and now in all like'lihood about to pass out of that region, there met Him one who came running in all eagerness, as anxious not to lose the opportunity, and who kneeled to Him with great reverence as having the most profound respect for Him as a righteous man, and who said, "Good Master, what good thing shall I do that I may inherit eternal life?" Jesus might at once and without any preliminary conversation have laid on him the injunction that He did at the last, and this might equally have served the final end that the Lord had in view, but then we should have been left in ignorance as to what kind of a man he was, and how it was that the injunction was at once so needful and appropriate. It is by help of the preparatory treatment that we are enabled to see further than we should otherwise have done into the character of this petitioner. He was young, he was wealthy, he was a ruler of the Jews. Better than this, he was amiable, he was virtuous, had made it from the first a high object of ambition to be just and to be generous, to use the advantages of his position to win in a right way the favor of his fellow-men. But notwithstanding, after all the successful attempts of his past life, there was a restlessness, a dissatisfaction in his heart. He

had not reached the goal. He heard Jesus speak of eternal life, something evidently far higher than anything he had yet attained, and he wondered how it was to be got at. Nothing doubting but that it must be along the same track that he had hitherto been pursuing, but by some extra work of extraordinary merit, he comes to Jesus with the question, "Good Master, what good thing shall I do, that I may merit eternal life?" Jesus saw at once that he was putting all upon moral goodness, some higher virtue to be reached by his own effort entitling him to the eternal life. He saw that he was so fully possessed with the idea that it regulated even his conception of Christ's own personal character, whom he was disposed to look upon rather as a pre-eminently virtuous man than one having any peculiar relationship to God. Checking him, therefore, at the very first—taking exception to the very form and manner of his address, he says, "Why callest thou Me good? there is none good but one, that is, God".

Endeavoring thus to raise his thoughts to the true source of all real goodness, rather than to say anything about His own connection with the Father, which it is no part of His present object to speak about, Jesus takes him first upon his own ground. There need be no talk about any one particular good thing, that behooved to be done, till it was seen whether the common acknowledged precepts of God's law had all been kept. "Thou knowest the commandments, Do not commit adultery, Do not kill, Do not steal, Do not bear false witness, Defraud not, Honor thy father and thy mother." As the easiest instrument of conviction, as the one that lay entirely in the very region to which all this youth's thoughts and efforts had been confined, Jesus restricted Himself to quoting the precepts of the second table of the law, and says nothing in the meantime about the first. The young man, bearing the challenge, listens to the precepts as they are detailed, and promptly, without apparently a moment's misgiving, he answers, "All these have I observed from my youth." There was, no doubt, great ignorance, great self-deception in this reply. He knew but little of any of these precepts in its true significance, in all the strictness, spirituality, and extent of its requirements, who could venture on any such assertion. Yet there was sincerity in the answer, and it pointed to a bygone life of singular external propriety, and that the fruit not so much of restraint as of natural amiableness and conscientiousness. As he gave the answer, Jesus beholding him, loved him. It was new and refreshing to the Saviour's eye to see such a specimen as this of truthfulness and of good report among the rulers of the Jews. Here was no hypocrite, no fanatic, here was one who had not learned to wear the garb of sanctimoniousness as a cover for all kinds of self-indulgence; here was one free from the delusion that the strict observance of certain formulas of devotion would stand

instead of the mightier matters of justice and charity; here was one who so far had the contagion of his age and sect, who was not seeking to make clean the outside of the cup and the platter, but was really trying to keep himself from all that was wrong, and to be toward his fellow-men all that, as he understood it, God's law required. Jesus looked upon this man and loved him.

But the very love He bore him prompted Jesus to subject him to a treatment bearing in many respects a likeness to that which He subjected Nicodemus. With not a little, indeed, that was different, there was much that was alike in the two rulers,—the one came to Jesus by night at the beginning of His ministry in Judea; the one who now comes to Him by day at the close of His labors in Persea; both honest, earnest men, seekers after truth, and lovers of it in a fashion, too, but both ignorant and self-deceived; Nicodemus' error rather one of the head than of the heart, flowing from an entire misconception of the very nature of Christ's kingdom; the young ruler's one of the heart rather than of the head, flowing from an inordinate, idolatrous attachment to his worldly possessions. In either case Christ's treatment was quick, prompt, decisive, laying the axe at once at the root of the evil. Beneath all the pleasing show of outward moralities Christ detected in the young ruler's breast a lamentable want of true regard to God, any recognition of His supreme and paramount claims. His heart, his trust, his treasure, were in earthly, not in heavenly things. He needed a sharp lesson to teach him this, to lay bare at once the true state of things within. Christ was too kind and too skillful a physician to apply this or that emolient that might have power to allay a symptom or two of the outward irritation. At once He thrusts the probe into the very heart of the wound. "One thing thou lackest: go thy way", said He, at once assuming His proper place as the representative of God and of His claims,—“go thy way, sell whatsoever thou hast, and give to the poor; and come take up thy cross and follow Me.” The one thing lacking was not the renunciation of his poverty in bestowing it upon the poor. It was a supreme devotedness to God, to duty—a willingness to give up anything, to give up everything where God required it to be given up, when the holding of it was consistent with fidelity to Him. This was the one thing lacking. And instead of proclaiming his fatal deficiency in this primary requirement, without which there could be no true obedience rendered to any part of the divine law, Christ embodies the claim which He knew the young ruler was unprepared to honor—in that form which struck directly at the idol of his heart, and required its instant and absolute dethronement.

Not for a moment, then, can we imagine that in speaking to him as He did, Jesus was issuing a general

command, or laying down a universal condition of the Christian discipleship, or that He was even holding up the relinquishment of earthy possessions as an act of pre-eminent meritoriousness, which all strivers after Christian perfection should set before them as the summit to be reached. There is nothing of all this here. It is a special treatment of a special case. Christ's object being to frame and to apply a decisive touch-stone or test whereby the condition of that one spirit might be exposed, He suited with admirable skill the test to the condition. Had that condition been other than it was, the test employed would have been different. Had it been the love of pleasure, or the love of power, or the love of fame, instead of the love of money that had been the ruling passion, He would have framed His order so that obedience to it would have demanded the crucifixion of the ruling passion, the renunciation of the one cherished idol. The only one abiding universal rule that we are entitled to extract from the dealing of our Lord with this applicant being this—that in coming to Christ, in taking on the yoke of the Christian discipleship, it must be in the spirit of an entire readiness to part with all that He requires us to relinquish, and to allow no idol to usurp that inward throne, that of right is His.

Christ's treatment, if otherwise it failed, was in one respect eminently successful. It silenced, it saddened, it sent away. No answer was attempted. No new question was raised. The demand was made in such broad, unmitigated, unambiguous terms, that the young ruler conscious that he had never felt before the extent or pressure of such a demand, and that he was utterly unprepared to meet, turned away disappointed and dissatisfied. Jesus saw him go, let him go, followed him with no importunities, besought him not to return and to consider. It was not the manner of the Saviour to be importunate,—you do not find in Him any great urgency or iteration of appeal. When once in any case enough is said or done, the individual dealt with is left to his own will. Gazing after this young ruler as he departed, Jesus then looked around about, and said to His disciples, "How hardly shall they that have riches enter into the kingdom of God." The disciples were astonished at these words, as well they might be. What was the ease or the difficulty of entering into the kingdom to be measured by the little or by the more of this world's goods, that each man possessed? A strange premium this, on poverty, as strange a penalty on wealth. Jesus notices the surprise that His saying had created, and, aware of the false track along which His disciples' thoughts were running in a way as effectuate as it was instructive, proceeded to explain the real meaning of what He had just said. "Children, how hard it is for them that trust in riches to enter into the kingdom of God". It is not the having but the trusting that creates the difficulty. It was not the kind or the quantity of the

wealth possessed, but the kind or quantity of the detachment that is lavished upon it. The love of the penny may create as great impediment as the love of the pound. Nor is it our wealth alone that operates in this way, that raises a mighty obstacle in the way of entering the kingdom. It is anything else than God and Christ upon which the supreme effectuation of the spirit is bestowed. A new light dawns upon the disciples' minds as they listen to and begin to comprehend the explanation that their Master now had given, and see the extent to which that explanation goes. They were astonished at the first, but now the astonishment is more than double; for if it indeed be true, that before any individual of our race can cross the threshold of the kingdom such a shift of the whole trust and confidence of the heart must take place,—if every living earthly creature,—attachment must be subordinated to the love of God and of Jesus Christ His Son, who, then, can be saved? For who can effect this great revolution within his own heart, who can take the dearest idol he has known and cast it down in the dust, who can lay hand upon the usurper and eject him, who can raise the rightful owner of it to the throne? Astonished out of measure, the disciples say among themselves, "Who, then, can be saved?" His reply is, "With man it is impossible, but not with God, for with God all things are possible."

G. M. O.

IN MEMORIAM

The Consistory of the First Protestant Reformed Church of Grand Rapids hereby wishes to express its sympathy to our Brother Elder Dennis Langeland in the loss of his brother,

FRED LANGELAND

May the God of all grace comfort him in his sorrow.

The Consistory of the First Protestant Reformed Church,

Rev. H. Hoeksema, Pres.

Mr. G. Stonehouse, Clerk.

NOTICE

There will be no Standard Bearer for July 15.